

3. அவையுரிமை மீறல் தீர்மானம்—‘ஆனந்த விகடன்’ மீது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் In response to the ruling given by me in the House about ‘Ananda Vikatan’ on 28th March 1987, the magazine has failed to comply with the order to publish in the front cover page an apology. Instead, it has published an article sarcastically explaining the reasons to the readers. The Editor has sent a letter enclosing the said article to the Secretary of the Legislative Assembly which has been placed before me by the Secretary.

The Editor in his explanation to the readers has said that the words referred to both the Ministers and the M.L.As. are only political jokes, which I am unable to accept for the following reasons.

The words referred to by the Editor of ‘Ananda Vikatan’ on the front cover page of its issue dated 29th March 1987 were mischievous and published maliciously and calculated to undermine the prestige and dignity of the House and the reputation of the Ministers and M.L.As.

The explanation has not mitigated the damage caused to the dignity of the House as there was no apology tendered by the Editor but instead has cast additional slur on the dignity of the House and the reputation of the Members.

It is obvious that this journal has continuously for a long time been carrying on this kind of mischievous and scandalous publications against the elected representatives of this House with the deliberate intention to malign the dignity and reputation of this House and its Members. I have no hesitation to hold that the Editor of ‘Ananda Vikatan’ has committed *prima facie* breach of privilege and contempt of the House.

I would like to remind the concerned, “A man was walking in Hyde Park, London, waving his walking stick; it hit the nose of a man coming in the opposite direction and he said it is his freedom to do so. It is absurd”. The freedom of the man waving the walking stick ends where the nose of the person coming in the opposite direction begins.

I would like to mention at this juncture on behalf of the Members of this House that the recent trend of journalism by some vested interest is to totally mislead the public and more so some press are indulging in blackmailing tactics by resorting to absolute falsehood and total vulgarity. I, on behalf of the Members of this House,

[பேரவைத் தலைவர்]

[1987 ஏப்ரல் 4]

appeal to the public at large not to read and attach credibility to these journals which are selfishly bent upon commercial exploitation of the ignorance of the public for their pecuniary gain.

While we have to appreciate the commendable and constructive contributions being made by some responsible press in public interest, unfortunately some press have opened the floodgates that psychologically encourage cruder feelings, characterlessness, moral depravity and lack of civic responsibility in the minds of our people, particularly the youth of our society. The moral responsibility and duty of the Press as a whole is mainly to educate the people with regard to economic and developmental aspects and moral values. This is the urgent need of our society which is yet to socially and economically develop. The Press has to play a very major role in this direction in our country today. But to our anguish and disappointment a few press have resorted to undesirable and depraved kind of publication.

I quote from an Article written by Mr. Rajeev Dhavan on the law of the Press in India in the Journal of the Indian Law Institute, New Delhi in July—September 1984, page 289—

“India's press has always had a very inchoate conception of its societal function. This is amply shown by the literature on the press. Some early works convey exaggerated notion of the dangers and contributions of the press. Later accounts synthesize information about the press, correlate it to political trends, or consist of research commissioned by the Government.

“Perceptions of the press vary. Some describe the press as routine, dull without accountability or money, ambivalent about the Government and lacking a well founded public or collegiate critique (or) the art of relevant or objective criticism”.

“Ultimately, it is the pathology of the operation of the law that determines its social and operational context. On paper, India's press laws look archaic, oppressive and harsh. In fact, the press has been able to make symbolic and other gains by making social and political capital out of the Court cases and public advocacy campaigns. The trial process becomes a vehicle for transforming restraints into possibilities.”.

I would like to bring to the notice of the House—that is the hon. Members—that there is a Press Ombudsman in Sweden and as such the House may recommend to the Governments both at the Centre and the State to have such Ombudsman in our State.

1987 ஏப்ரல் 4] [பேரவைத் தலைவர்]

With these observations, I hold that the above matter affects the privilege and it is contempt of the House and requires intervention of the House and I place the matter before the House for its decision.

¶ (கூச்சல், குழப்பம்) நான் இதை அவையின் முடிவுக்கு விட்டு இருக்கிறேன். (குறுக்கீடு) பேசட்டும். மாண்புமிகு அவை முன்னவர் அவர்கள்.

(முற்பகல் 11-10)

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“29—3—1987 ஆம் தேதியிட்ட ‘ஆனந்த விகடன்’ வார ஏட்டின் முன் அட்டைப் பக்கத்தில் பிரசுரித்து இருந்த கேலிச் சித்திரமும், பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் 28—3—1987 அன்று பேரவையில் அளித்த தீர்ப்பிற்கு மேற்கண்ட பத்திரிகை ஆசிரியரிடமிருந்து வரப்பெற்ற 2—4—1987 ஆம் நாளிட்ட கடிதமும், சட்டமன்றப் பேரவை விதி 225-ன்கீழ் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பெறவேண்டும்”.

திருமதி டி. யசோதா: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் பத்திரிகைகளிலே சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும், சட்டமன்றத்தைப் பற்றியும் இழித்தும், பழித்தும் கேவலப்படுத்துகின்ற முறையிலேயும் மன வருத்தத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய சூழ்நிலையிலேயும் ஜனநாயகத்தின் பெயராலே பல பத்திரிகைகள் செய்திகளைப் பிரசுரிக்கின்றன. அரசியலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஒன்றிரண்டு நபர்கள் ஏதேனும் தவறு செய்திருந்தால், குற்றம் செய்திருந்தால்கூட, தைரியமுள்ள அந்தப் பத்திரிகைகள், இன்னார் என்று குறிப்பிட்டு எழுதுமே யானால், அது சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அதன் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்குத் தயாராக இருப்பார்கள். இப்படி பொதுப்படையாக, எந்த ஒரு நிலையினையும் எடுக்காமல், தான்தோன்றித்தனமாக தங்களுடைய கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்கு சந்தோஷத்தைத் தருவிப்பதற்காக எழுதுவதாகச் சொல்லப்படுவது உண்மையிலேயே வேதனைக்குரியது,

[திருமதி டி. யசோதா]

[1987 ஏப்ரல் 4]

வருத்தத்திற்குரியது; சினிமாத் துறையிலேயும் இதுபோல்தான். சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைக் கிண்டல் செய்வதும் கேலி செய்வதுமாக இருக்கிறது.

இதேபோல் அரசியலிலே இருக்கின்றவர்களையும் இன்றைக்குப் பத்திரிகைகள் இப்படிக்கே வலப்படுத்தும் நிலை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வருகிற இந்தச் சூழ்நிலையில், நிச்சயமாக தாங்கள் ஒரு வார அவகாசம் கொடுத்து—அதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தால்கூடப் போதும் என்ற நிலையிலேதான் இந்த மன்றம் அவர்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்தது. நேற்றையதினம் அந்தப் பத்திரிகையைச் சேர்ந்த ஒருவர் எங்களை வந்து சுத்தித்தபோது இந்தப் பிரச்சினையை இந்த அவையிலே எழுப்பிய எங்களுடைய காந்திாஸ் கட்சியினுடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் அவர்களுடத்திலே நான் அறிமுகப்படுத்தினேன். அப்போதுகூட அவர் சொன்னார்: தாங்கள் தமாஷாக்காகத்தான் அந்தக் கார்ட்டினைப் போட்டோமே தவிர, இதிலே ஒன்றும் யாரையும் புண்படுத்துகின்ற நோக்கம் இல்லை என்று சொன்னார். உடனே இவர் சொன்னார்: 'எங்களை மட்டும் தமாஷாகப் போடுகிறீர்களே, இந்த நாட்டின் நீதிமன்றங்களிலே இருக்கிற நீதிபதிகளைப் பற்றி தமாஷாகப் போடுவதற்கு முன்வருவீர்களா' என்று கேட்டார்.

அதேபோல, பேரலீஸ் துறையிலே உயர் அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களைப்பற்றிக்கூட நீங்கள் கார்ட்டினாக, தமாஷாகப் போடுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லி, 'ஊருக்கு இளைச்சவன் பிள்ளையார் கோயில் ஆண்டி' என்கின்ற நிலையில் ஜனநாயகத்தின் பெயராலே மக்கள் புணியாற்றுவதற்காக வந்து இருக்கிற மக்கள் பிரதிநிதிகளை இப்படிக்கே வலப்படுத்துகின்ற முறை சிறந்ததாக இருக்காது என்று சொல்லி, வேதனையோடு சுட்டிக்காட்டினோம்.

இன்றைக்குக்கூட, அவர்களுக்குக் கால அவகாசம் கொடுத்தும் கூட அவர்கள் அதைப் புறக்கணிக்கிற நிலையில் இருக்கிற காரணத்தால், உண்மையிலேயே அவர்களுக்கு நாம் குறைந்த பட்சம் ஏதேனும் தண்டனை வழங்கவேண்டும் என்று இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாக உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 4]

திரு. கி. மனோகரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 'ஆனந்த விகடன்' பத்திரிகை முன்பக்கத்திலே பிரசுரித்திருந்த ஒரு கார்ட்டினைச் சென்ற முறை நீங்கள் இங்கே எடுத்துக்காட்டி, அது சட்டசபை உறுப்பினர்களையும், அமைச்சர்களையும் கேவலப்படுத்துகின்ற முறையில் வந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தராமல் உடனடியாக நீங்கள் இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு தண்டனை விதித்து இருக்கிறீர்கள். நான் ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தண்டனை வழங்கவில்லை. நீங்களும் அதைப் படித்துவிட்டு அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம். நீங்களும் இங்கே இருந்திருக்கிறீர்கள். தண்டனை வழங்கவில்லை.

திரு. கி. மனோகரன் : தண்டனை வழங்கவில்லை என்று சொல்லியதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவது, ஜனநாயகத்தை, ஜனநாயகம் என்ற பெரிய மானிகையை . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பதில் அனுப்பவில்லை யென்றால் தண்டனை வழங்கப்படும் என்று சொன்னேன்.

திரு. கி. மனோகரன் : நான் தான் அதை ஒத்துக்கொண்டேனே. (குறுக்கீடு) சுமந்து கொண்டிருக்கின்ற நான்கு தூண்களில், ஒன்று Executive இன்னொன்று Legislature, மற்றொன்று Judiciary நான்காவது Fourth Estate என்று அழைக்கப்படுகின்ற பத்திரிகை. உங்களுக்கு இருக்கின்ற நாவன்மையைவிட, எனக்கு இருக்கின்ற நாவன்மையைவிட, நாவலருக்கு இருக்கின்ற நாவன்மையைவிட, பேரா முனைக்கு வன்மை அதிகம் என்பதும், கூர்மை அதிகம் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். இதை நான் சொல்லி உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. 'ஆனந்த விகடன்' பத்திரிகையில் வந்திருக்கிற செய்தியைப்பற்றி அதனுடைய எடிட்டர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் விடுத்த அறிக்கை ஒன்றை நான் படிக்க நேர்ந்தது. அந்த அறிக்கையில், எந்தவித உள்நோக்கமும் கற்பிக்காமல், எந்தவொரு சட்டப் பேரவையின் பெயரையும் குறிப்பிடாமல், தமாஷுக்காக, நகைச்

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1987 ஏப்ரல் 4]

சுவைக்காகப் போடப்பட்டதை மிக சீரியதாக எடுத்துக்கொண்டு தண்டனை வழங்க முற்படுவது நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்ற அளவிற்கு தனது கருத்தைத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நான் உங்களுக்கு கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன், இங்கே பேசும்போது கூட நண்பர் திரு. சித்தன் அவர்கள் அதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். என்று ஒரு

பத்திரிகை ஆங்கிலத்திலே வருகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். I will punch you என்றால் அதற்குரிய பொருள்

என்ன என்றும் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அதைப் படிப்பவர்கள், அதைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, நகைச்சுவையாக எடுத்துக்கொள்வார்களேதவிர, நிச்சயமாக பத்திரிகை ஆசிரியரின் நோக்கத்தைச் சந்தேகிக்க மாட்டார்கள். இரண்டாவது, அதேபோன்று 'பன்சு' என்ற அளவிற்கு தகுதிபெற்ற பத்திரிகை தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது. அந்தப் பத்திரிகைக்கு 'துக்ளக்' என்று பெயர். அதன் ஆசிரியர் 'சோ'. என்னைப்பற்றிக்கூட அவர் எழுதி இருக்கிறார். நான் அதைப் படித்துப் பார்க்கும்போது, முதலிலே சிரித்து விடுவது உண்டு. ஏனென்றால், சிரிப்பதற்காக சில நேரத்தில் சிந்தனையைக் கிளற வைப்பதற்காக, சில நேரத்தில் திசை திருப்புவதற்காக, அவைகள் வரக்கூடும். அந்தக் காரணத்தாலே அந்தப் பத்திரிகைகளை நான் பழித்து விடுவதில்லை. அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியர்களைத் தண்டனைக் கூண்டிலே ஏற்றவேண்டுமென்று வாதாடுவதில்லை. மூன்றாவது, நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். டி.வி.-யின் மூலம் பார்த்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். "Yes, Minister" என்ற சீரியல் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருந்தது. அதிலே

House of Commons-லே இருக்கிற உறுப்பினர்களைப்பற்றி, அமைச்சர் களைப்பற்றி, அமைச்சர்களின் அதிகாரிகளைப்பற்றி, அமைச்சர்களின் இயலாமையைப்பற்றி, தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டி படம் எடுக்கப்பட்டது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் அத்தனை டி.வி.-க்களும் அதை ஒளிபரப்பின. இன்னொன்றையும் தெரிவிக்கிறேன். அப்போது அன்னை இந்திராகாந்தி அம்மையார் அவர்கள் உயிரோடு இருந்த நேரம். அந்த அம்மையாரிடம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சென்று இது நம்மையெல்லாம் கேலிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது; அவமரியாதைக்கு உள்ளாக்குவதாக இருக்கிறது. ஆகையினாலே, இந்தப் படம் எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும்

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. கி. மனோகரன்]

மீட்டிங்-யில் வரக்கூடாது என்று சொன்ன நேரத்தில், அம்மையார் சொன்னார்—நான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்த அந்தப் படத்தை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தடை செய்யத் தயாராக இல்லை; அப்படிப்பட்ட படங்கள் வருவதை நான் வரவேற்கிறேன் என்று சொன்னதையும் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதோடு இன்னொன்றையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய இங்கிலாந்து நாட்டு பிரதம அமைச்சர் மார்க்ரெட் தாட்சர் அவர்களைப்பற்றி B.B.C. இப்படிப்பட்ட ஒரு படம் எடுத்து, மார்க்ரெட் தாட்சர் அவர்களைப் போன்ற உருவத்தை அதிலே வைத்து, பிரைம் மினிஸ்டர் என்றும் சொல்லி, அந்த அம்மையாரைக் கேலியும் கிண்டலும் செய்ததைப் பார்த்துவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அந்த அம்மையார் இருந்தார்கள் என்றும், அதுபற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை என்றும், பத்திரிகையிலே வந்த செய்தியையும் நீங்கள் மறந்து இருக்க மாட்டீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-20)

ஒழுங்காக, இந்துப் பத்திரிகையை தினம் தினம் படிக்கிற திறமைபெற்ற நீங்கள் அதிலே வருகிற—தொடர்ச்சியாக அல்லது வாரத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது 2, 3 நாட்களுக்கு ஒருமுறை வருகிற Write-up-ஐ, ஆர்ட் புச்வாஸ்டு எழுதுகிற பகுதியை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அமெரிக்க அதிபர் ரீகனிலிருந்து மற்ற அத்தனை பேர்களைப் பற்றியும் அத்தனைப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் கேலியும் கிண்டலும் செய்து அதிலே தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறார். அவை அனைத்தும் இன்றைக்கு இலக்கியங்களாகப் பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவே தவிர, அந்தக் காரணத்திற்காக ஆர்ட் புச்வாஸ்டு தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார் என்ற செய்தியை நாம் பார்க்கவில்லை. ஆகையால் நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்—நீங்கள் சில மேற்கோள்களைக்கூட இங்கே எடுத்துக் காட்டினீர்கள். மேற்கோள்களைக் காட்டியது வரை சரி. ஆனால் உள்நோக்கம் அவர்களுக்கு இல்லை என்று தெளிவாக அவர்களே சொல்லிய பிறகு—இன்னமும் தெளிவாகச்

[திரு. கி. மனோகாசன்]

[1987 ஏப்ரல் 4]

சொல்லுகிறேன் திரு. எஸ். எஸ். வாசன் காலத்தில் ஆசம்பிக்கப் பட்ட அந்த ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகை தனது தரத்திலிருந்து இதுவரை துளிகூட இறங்கவில்லை என்பதை நான் இந்த அவைக்குப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நமக்குச் சில உணர்வுகள் இருக்கக் கூடும். (குறுக்கீடு—தயவு செய்து என் பேச்சைக் கேளுங்கள்—நமக்குச் சில உணர்வுகள் இருக்கக் கூடும். பார்த்தவுடன் சில பதைபதைப்புகள் ஏற்படக் கூடும். பார்த்தவுடன் சில பகை உணர்ச்சிகளை அவைகள் உருவாக்குகின்றனவோ என்ற சந்தேகம்கூட ஏற்படக்கூடும். அவைகளுக்கெல்லாம்—அந்தச் சந்தேகத்திற்கு எல்லாம் நீங்கள் இடம் அளிக்காதீர்கள். நீங்களேகூட அவர்களுக்குத் தாராளமாகச் சொல்லலாம். அவர்களை அழைத்தே சொல்லலாம். அதற்கு உங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. இப்படி நீங்கள் போடுகிற கார்ட்டுன் அல்லது முகப்புச் சித்திரங்கள் அல்லது நீங்கள் எழுதுகிற தலையங்கங்கள் எங்களைப் பாதிப்பதாக இருப்பதாகக் கருதுகிறேன். கொஞ்சம் அவைகளை மாற்றிக் கொள்வது நல்லது. ஜோக் என்கிற பெயரால் உள்ளம் உடைகிற அளவுக்கு, களங்கத்தை உருவாக்கிவிடுகிற அளவுக்கு நிலைமை வரக்கூடாது என்று நீங்களே அவர்களுக்கு யோசனை கூற வேண்டுமே தவிர எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஆனந்தவிகடன் மேல் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தை—கண்டிக்க வேண்டும் என்று கருதுகிற இந்தத் தீர்மானத்தை—நமது எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்களேகூட ஏதாவது ஒரு தண்டனை அளிக்க வேண்டும் என்று சொன்னதை ஏற்கக் கூடாது—அப்படிப் பேசுவதால் நரளைக்கு பத்திரிகை உலகத்தில் ஒரு பெரிய ஆபத்தே ஏற்படக்கூடும் என்ற உணர்வையும் உங்களுக்குத் தந்து—இன்னும் சொல்லுகிறேன்—எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நமது அரசு—அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு, முதல்வர்—முதல்வர் என்று சொல்லுகிறபோது எனக்கும் முதல்வர்—உங்களையும் சேர்த்தே சொல்லுகிறேன்—பத்திரிகை உலகத்தை நோக்கிப் படை எடுக்க வேண்டாம். அதன் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்போம். அவர்களும் முறையோடு நடந்து

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. கி. மனோகரன்]

கொள்ளட்டும் என்ற ஆலோசனையோடு இந்தப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும் என்று மெத்தப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சில் மனோகரன் அவர்கள் பேசும்போது நான் குறுக்கிட வேண்டாம் என்று இருந்தேன். நான் அவர்களிடத்தில் சில தகவல்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அவையினுடைய நன்மையைக் கருதி. அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள்—இரண்டு கருத்துக்களை மட்டும் கேட்க விரும்புகிறேன். பேனாவுக்கு இருக்கிற வலிமையைச் சொன்னார்கள்—நாக்கைவிட பேனாவுக்கு வலிமை அதிகம் என்று சொன்னார்கள். அதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். பேனா கூர்மை யானதுதான். ஆனால் அதற்காகக் குழந்தையை வெட்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? எனக்குப் புரியவில்லை. ஜனநாயகம் என்கிற குழந்தையைக் கொலை செய்கிறார்கள். மற்றொன்றையும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தக் கார்ட்டினில் போடப்பட்டிருப்பது (குறுக்கீடு) பேனாவா கத்தியா என்று கேட்கிறார்கள். கத்தியைவிட ஈட்டியைவிடக் கூர்மை யானது பேனா என்று சொன்னதால்தான் நான் கேட்கிறேன். கத்தியால்கூட கொலை செய்ய முடியும் என்பது நமக்குத் தெரியும். நான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது—எம்.எல்.ஏ.-க்கள் ஜேப்படிக்காரர்களைப் போல் என்றும், மந்திரிகள் எல்லாம் முகமூடிக் கொள்ளைக்காரர்களைப் போல் என்றும் போட்டிருக்கிறார்கள். அவரும் முன்னாள் அமைச்சராக இருந்தவர்தான். ஒருவேளை இந்நாள் அமைச்சர்களைத்தான் போட்டிருக்கிறார்களோ என்று எண்ணி, அவர் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கலாம் . . .

திரு. கி. மனோகரன்: தலைவர் அவர்களே, திரு. ப. உ. சண்முகம் அவர்களும் முன்னாள் அமைச்சராக இருந்தவர் என்பதை நினைவுபடுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, அந்த நினைவு எனக்கு இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சிலார் அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும்

[திரு. ப. உ. சண்முகம்] [1987 ஏப்ரல் 4]

என்பதற்காகத்தான் நான் நினைவுபடுத்தினேன். அமைச்சர்கள் எல்லாம் முகமூடிக் கொள்ளைக்காரர்கள் என்று போட்டிருப்பதைக்கூட கேலிச் சித்திரம்தான் என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? அந்த அளவுக்குக் கேலிச் சித்திரத்தைப் போட்டு, தாக்கி எழுதி, தனது தரத்தைக் குறைத்துக் கொண்ட ஒரு பத்திரிகையைத் தாங்கிப் பேச வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே “சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஜேப்படிக்காரன்”, “அமைச்சர்கள் முகமூடி கொள்ளைக்காரர்கள்” என்று போடுவதை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா என்று மட்டும் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இதிலே என்ன விவாதம்? இதற்கு மேலே விவாதம் வேண்டாம். நமக்குள்ளே இது வேண்டாம். நம்முடைய விவாதமே வேறுவிதமாக இருக்கிறது. வேண்டாம். இது தேவையில்லை.

திரு. கி. மனோகரன்: விவாதத்திற்கு வரவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நமக்கு யார் பரிந்து பேசுகிறார்கள்? பத்திரிகையில் எழுதுகிறவர்கள் நம்மைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள். (குறுக்கீடு) அதுவல்ல A man's reputation is a man's property. A man has freedom to have his reputation safeguarded. Press-க்கு மட்டும் ஃபிரீடம் இருக்கிறது என்றால் எங்களுக்கு ஃபிரீடம் இல்லையா? அதற்கு என்ன வழி? பேனா கூர்மை என்றால், எங்களுக்கு என்ன வழி? (குறுக்கீடு)

No, don't talk about yellow journals. If they are attacking M.L.As. and Ministers. I declare, that they are yellow journals. They have no character, they have no morality. (Interruption) Healthy man will give a healthy teaching. Filthy man will give filthy teaching. These are all filthy teachings. Don't hold a brief for a yellow journal. I am here to protect everybody.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இங்கே உள்ள 224 சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும், இப்போது ஒய்வுதியம் வாங்கக் கூடிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும், முன்னாள் அமைச்சர்களையும் பாதுகாக்கக் கூடிய பொறுப்பு இந்த அவைக்கு இருக்கிறது. இதைப்பற்றி மேலும் பேச வேண்டாம். ஒரு வரி 'அப்பாலஜி' போடுவதால் தரம் குறைந்துவிடும், பிரஸ்மஜ் குறைந்துவிடும் என்று கருது

1987 ஏப்ரல் 4] [பேரவைத் தலைவர்]

கிறார்கள். (குறுக்கீடு) அது தேவையில்லை. உங்களை மட்டும் எழுதட்டும், எங்களை விட்டுவிட்டு உங்களைப்பற்றிச் சொல்லட்டும். நீங்கள் அதை ஒத்துக்கொள்ளுங்கள். அது முறையல்ல. (குறுக்கீடு) நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்டேன். பிரஸ் நினைத்தால், பேனா கூர்மை என்றால் நீங்கள் பயப்படலாம், நாங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டும். We are not living in England. We are not Englishmen. We are Indians. We are not wearing suit. Thatcher case is different from our case.

தாட்சர் வேறு, நாம் வேறு, Englishmen வேறு. இங்கிலீஷில் ஜோக் அடிப்பது என்பது வேறு. நமக்கு ஜோக் இல்லை. ரோடில் போகிறவர்களிடம் ஜோக் அடித்துப் பாருங்கள். பஸ் பேசஞ்சரிடம் ஜோக் அடித்துப் பாருங்கள், விடுவானா? பிரஸ் பற்றி நாம் ஜோக் அடிக்கலாமா? அவர்கள் என்ன ஜோக் அடிப்பது? Please see the conduct of the press.

திரு. கி. மனோகரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் குறிப்பிடும்போது ஒன்றைச் சொன்னீர்கள். தெருவிலே போகிறவர்களிடம் ஜோக் அடித்தால் கேட்பார்களா, ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று கேட்டீர்கள். விவரம் தெரியாத பாமரத்தனம் உள்ளவர்களிடம் ஜோக் அடித்தால் அவர்கள் ஆத்திரப்படக்கூடும். உங்களிடம் நான் ஜோக் அடிக்கும்போது நீங்கள் ஆத்திரப்பட மாட்டீர்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: உங்களுக்கு என்னைத் தெரியும், எனக்கு உங்களைத் தெரியும். நீங்கள் பேசினால் அது வேறு. 'ஆனந்த விகடனை' எனக்குத் தெரியாது. அந்த ஆசிரியரை எனக்குத் தெரியாது. He cannot crack a joke on me. He has no right. What right he has got?

ஆகவே அவை முன்னவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வேன்—ஒரு மாத Sales collection-ஐ fine ஆக impose பண்ண வேண்டும். (குறுக்கீடு) One month sales collection should be imposed as a fine. (குறுக்கீடு) வியாபாரத்திற்காக அல்ல. (குறுக்கீடு) பத்திரிகைக்குக் கிடைத்துள்ள சுதந்திரத்தைப் பறிக்க வேண்டும் என்பது நம்முடைய நோக்கம் அல்ல.

[1987 ஏப்ரல் 4]

திரு. அ. ரகுமான்கான் : Point of order.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : There is no point of order. உங்களுக்கும் சேர்த்துதான் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

Please do not hold brief for filthy journals. 224 எம்.எல்.ஏ.-க்களையும் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்களையும் அவமானப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். (குறுக்கீடு) I cannot leave them. You may be ready to lose your reputation. I cannot lose my reputation. I am a sensitive fellow. You can afford to lose.

(முற்பகல் 11-30)

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : பேரவைத் தலைவரவர்களே, பத்திரிகைகளுக்கு இருக்கின்ற சுதந்திரத்தைப் பறிக்க வேண்டுமென்பது தங்களுடைய நோக்கமல்ல. இந்த அவையில் இருக்கின்ற யாருடைய நோக்கமும் அப்படி இருக்க முடியாது. பத்திரிகைகளுக்கு இருக்கும் சுதந்திரத்தில் யாரும் குறுக்கிடவில்லை. ஆனால் பத்திரிகைகளுக்கு இருக்கும் சுதந்திரத்தின் பெயரால் நமக்கு இருக்கும் சுதந்திரத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. அழித்து விடக் கூடாது. அதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு ஒன்றை ஞாபகப்படுத்துவேன். பத்திரிகையின் பெயரை வெளியே சொல்ல விரும்பவில்லை. அன்றாடம் தங்களைக் கார்ட்டீனாகப் போட்டு, கேவலமாகக் கேலிச் சித்திரம் வெளியிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அந்தக் குடும்பம் உருப்படாது. அவ்வளவுதான்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : துர்வாச முனிவர் போல சாபும் கொடுப்பதைவிட . . . தாங்கள் பொறுமையோடு இருக்கிறீர்கள் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அமைச்சர்கள் மாயையிலே மேடை போட்டுப் பேசலாம். என்னால் முடியவில்லை. அகவே ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டுகிறேன். அந்தக் குடும்பம் உருப்படாது என்று சபிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: அதற்காகத் தாங்கள் எந்தவித நடவடிக்கையும் இந்த அவையிலே கொண்டு வந்து . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பார்ப்போம், பார்ப்போம், பார்ப்போம். நான் தவறு செய்திருந்தால் உருப்படமாட்டேன். தவறு யார் செய்திருந்தாலும், பொது வாழ்வில் இருக்கிறவர்கள் பற்றி அப்படிச் சொன்னால் குடும்பம் நிச்சயம் உருப்படாது. (குறுக்கீடு) அதை நீங்கள் எப்படி defend பண்ணுகிறீர்கள்? என்னால் defend பண்ண முடியவில்லை.

திரு. கு. ரமணி: நீங்கள் அங்கேயிருந்து தீர்ப்பு அளிக்கும் போது, நாங்கள் என்ன பேசுவது?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: ஒரு suggestion நான் சபைக்குத் தெரிவித்து விடுகிறேன். (குறுக்கீடு) திரு. ரமணி, இருங்கள். சட்டத்தில் இருப்பதைச் சொல்கிறேன். "Indian Penal Code sections 500, 501, 502".

Indian Penal Code: Section 500:

"Whoever defames another shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine, or with both."

This is for the consideration of the House.

(குறுக்கீடு) திரு. ரகுமான்கான்.

don't interrupt the proceedings. I am on my legs. (குறுக்கீடு) ஏன் பேச முடியாது? இங்கேதான் அமென்ட்மென்ட் புரஸ் செய்கிறோம். State has got a right to pass amendments.

"I. P. C. Section 501: "Printing or engraving matter known to be defamatory: Whoever prints or engraves any matter, knowing or அவர்கள் தவறு செய்திருந்தால் அவர்கள் உருப்படமாட்டார்கள். having good reason to believe that such matter is defamatory of any person, shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine, or with both".

"Section 502: Sale of printed or engraved substance containing defamatory matter: Whoever sells or offers for sale any printed or engraved substance containing defamatory matter, knowing that it contains such matter, shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to two years, or with fine, or with both".

[பேரவைத் தலைவர்] [1987 ஏப்ரல் 4]

"Section 292(A): Printing etc., of grossly indecent or scurrilous matter or matter intended for blackmail :—Whoever—

(f) offers or attempts to do any act which is an offence under this Section, shall be punished on first conviction with imprisonment of either description for a term which may extend to two years or with fine or with both, and in the event of a second or subsequent conviction with imprisonment of either description for a term which may extend to five years and also with fine."

உங்களுக்குத் தெரியவேண்டும்

என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். This is for information.

(குறுக்கீடு) அவைக்கு இதைப்பற்றித் தெரியப்படுத்த விரும்புகிறேன். புத்தகத்திலே இருப்பதைக்கூட படிக்கக்கூடாது என்று சொன்னால் எப்படி? It is up to you to take it or not. It is in the Statute book.

திரு. கு. ரமணி: On a point of order.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: கொஞ்சம் பேசாமல் இருங்கள். இந்தப் புத்தகத்தை கான்ஸ்டேபிளும் அமல்படுத்தலாம். நாமும் அமல்படுத்தலாம். கோர்ட்டுக்குப் போய்தான் அமல்படுத்த வேண்டும் என்று எந்தச் சட்டத்திலேயும் இல்லை. இதிலே இருக்கின்றதைத்தான் எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

The House has passed an amendment. We have a right to pass an amendment to I.P.C. So the House has got the power to execute it.

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஐ.பி.சி.-யில் கோர்ட்டுதான்... (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சிலார் அவர்கள் பேசியது போதும். திரும்பத் திரும்ப அதையேதான் சொல்லவேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசலாம். (குறுக்கீடு) நீங்கள் எல்லாம் யாருக்காக இவ்வளவு பேசுகிறீர்கள்? எதற்காக பதட்டப்படுகிறீர்கள்? நான் இந்தப் புத்தகத்திலே இருப்பதைத்தான் சொல்கிறேன்.

திரு. கி. மனோகரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் ஒரே ஒரு வார்த்தை பேச விரும்புகிறேன். நீங்கள் சட்டப் புத்தகங்களைப் பற்றி, அதிலே இருக்கின்ற சரத்துக்

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. கி. மனோகசன்]

களைப்பற்றி, புதிதாகத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்ததைப்பற்றி யெல்லாம் சொன்னார்கள். சம்பந்தப்பட்ட பத்திரிகை ஆசிரியர் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தினாலே அவர்களும் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லக்கூடும். நீதிமன்றத்திலே அவர்கள் முடிவு எடுக்கட்டும். நான் வேறு எதற்காகவும் சொல்ல வில்லை. நான் இன்றும் சொல்கிறேன். ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பற்றியும் கேவலமாக எழுதிற்று. அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர்களை அமைதியாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் (பேரவைத் துணைத் தலைவர்) : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, On a point of clarification. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் இவ்வளவு Thick skinned ஆக இருப்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. Thick skinned ஆக இருக்கிறீர்களே, என்னாலே அப்படி இருக்கமுடியாது.

திரு. கு. ரமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, எப்படி இதைப்பற்றியெல்லாம் நீங்களே முடிவு செய்ய முடியும்? எப்படி இந்த முடிவிற்கு வருகிறீர்கள்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நம்மிடம் அவர்கள் கிராஸ் பண்ணுகிறார்களே என்பதால்தான் சொல்கிறேன்.

திரு. கு. ரமணி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : எல்லாவற்றிலும் நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ அதைத்தான் நினைக்கிறேன். ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையிலே எங்களைப் பற்றிக்கூட எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று நாஞ்சிலார் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன் : (பேரவைத் துணைத் தலைவர்) : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாஞ்சிலார் அவர்கள் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

[திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்] [1987 ஏப்ரல் 4]

அதிலே ஒரு Point of Clarification கேட்க விரும்புகிறேன். அன்றைக்கு கருணாநிதி அவர்கள் பற்றி ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையிலே எழுதியதாகச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர் திரு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்து எழுதியிருக்கின்றார்கள். அந்த விவரம் அவருக்குத் தெரியுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்படி நீங்கள் ஒருவருக் கொருவர் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். இந்த மாதிரி பிசஸ்-லே கேள்வி கேட்டால் அந்த எழுத்தே வராது.

திரு. கு. ரமணி : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்கள் இதை எப்படிச் செய்யமுடியும்? மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு இந்த அவைமூன் வந்திருக்கும்படியான இந்தப் பிரச்சினை, ஏற்கெனவே இங்கே வந்து, இதைப்பற்றி இந்த அவையிலே இருக்கின்ற எங்களுக்கெல்லாம் நீங்கள் ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை போட்டிருந்த கார்ட்டுன், கேவிச்சித்திரம் எவ்வளவு மோசமானது என்று அன்றைக்கு எடுத்துக் காட்டினீர்கள். அதற்கு அவர்கள் 'தான் செய்தது தவறு' என்று பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டு, அதை அவர்கள் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று இந்த அவையின் சார்பில் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, அதனுடைய பதில் வந்த பிறகு இந்த விஷயத்தை நாம் பேசவேண்டும் என்று அன்றைக்குக் குறிப்பிட்டீர்கள். அதன்படி இந்த விஷயம் இன்றைக்கு இங்கே வந்திருக்கிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது நாம் அத்தனை பேரும் சுதந்திரத்தைப் பற்றி, விமரிசன சுதந்திரத்தைப் பற்றி, ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும்படியான பிரச்சினையைப் பற்றி காம்ப்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகாமல் விஷயத்தை ஆழமாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். பொறுப்புணர்வோடு பேச வேண்டும். அப்படித்தான் இங்கே பேச வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது உலகத்தில் நடக்கக்கூடிய ஒரு கடுமையான விமர்சன கார்ட்டுன் முறைதான். இது சாதாரணமானதல்ல. இதற்கு ஆதாரமாக பல பத்திரிகைகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியும். தயவுசெய்து எதிர்வரிசையிலிருந்து Sarcastic remarks (குறுக்கீடு)

1987 ஏப்ரல் 4]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. ரமணி என்னைப் பார்த்துப் பேசுங்கள். (குறுக்கீடு) ஒன்று சொல்கிறேன். ஒவ்வொருவருடைய mental make up is different. உலகம் பூராவும் கார்ட்டுன் போடுகிறார்கள். நீங்கள் அவற்றை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். உங்களுக்கெல்லாம் அது பழக்கம் (குறுக்கீடு).

(முற்பகல் 11-40)

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரிடத்திலிருந்து நான் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உலகத்திலே கேலிச் சித்திரம் போடுவது எல்லா நாடுகளிலும் இருக்கிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எந்த நாட்டுத் தலைவனையாவது கொள்ளைக்காரனாகவும், முகமுடி திருட்டுனாகவும், ஜேப்படிக்காரனாகவும் போட்டிருப்பதாக ஆதாரம் காட்டினால் பொறுத்துக்கொள்ளலாம், மன்னித்துக் கொள்ளலாம். அவர்கள் காட்டட்டும். (குறுக்கீடு) (திரு. ரகுமன்கான் எழுந்தார்)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் திரு. ரகுமன்கான், இது முறையல்ல. நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டி வரும். (குறுக்கீடு) இது முறையல்ல. ஏன் விடவில்லை? நான் பேசியதற்குப் பிறகு நீங்கள் பேசினீர்களே! இப்போது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் பேசுகிறார். உங்களை அனுமதிக்க முடியாது.

திரு. கு. ரமணி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். எங்காவது உலகத்திலே கொள்ளைக்காரர்களாக அமைச்சர்களைப் பற்றி, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றி கேலிச் சித்திரம் போட்டிருக்கிறார்களா என்று கேட்டார்கள். அதை விட மோசமாக எழுதி யிருக்கிறார்கள். 1941-லே, உலக யுத்த காலத்திலே, மிஸ்டர் லின்ஸ்டன் சர்ச்சிலைப் பற்றி போட்டிருந்த கேலிச் சித்திரத்தை பரிசீலிக்கலாம். அதைவிட கேவலமாக கேலிச் சித்திரம் போட்டார்கள் இன்னும் சொல்லப்போனால் Shankar's Weekly -யில் போடப்பட்டுள்ள பல கேலிச் சித்திரங்களை எடுக்கப் பாருங்கள்.

[1987 ஏப்ரல் 4]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, Shankar's Weekly பற்றிய முழு வால்டும் என்னிடத்தில் இருக்கிறது. அவர் பார்க்கட்டும். எந்த ஒரு இடத்திலும் . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: திரு. ரமணி, இதிலே விவாதம் தேவையில்லை, இது விவாதமா? ஒவ்வொருவருடைய Mind-ஐப் பொறுத்தது இது. ஒருவர் உங்களை ஏசினால் நீங்கள் சும்மா போவீர்கள். நீங்கள் ரொம்பப் பெரிய மனிதர். எல்லோரும் அப்படி Tolerate பண்ண முடியாது. வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் காலத்தில் நாம் இல்லை. We are not English men. இப்போது நாம் வேட்டி கட்டியிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு பூராவும் சூட், கோட் போட்ட பிறகு பார்க்கலாம்.

திரு. கு. ரமணி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே எங்களைத் தயவுசெய்து இந்த நேரத்திலே இந்த அளவுக்கு interfere பண்ண வேண்டாம். எங்கள் மீது ஏதாவது குறை இருந்தால் சொல்லுங்கள். இன்றைக்கு கார்ட்டுன் சித்திரத்தைக் கடுமையாகப் போட்டு பிரசுரித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறீர்கள். கடந்த 60, 70 வருடங்களாக போடப் பட்டுள்ள கார்ட்டுன்கள் அடங்கிய புத்தகங்கள் என்னிடத்தில் இருக்கின்றன. அதுபோல தமிழ்நாட்டிலும், கேரளாவிலும் இன்றைக்கும் பல பத்திரிகைகள் கார்ட்டுன்கள் போடுகின்றன. இங்கேயிருக்கிற சில பத்திரிகைகளில் தமிழக அமைச்சர்களைப் பற்றியும், மத்திய அமைச்சர்களைப் பற்றியும் பல கேலிச் சித்திரங்கள் வருகின்றன. கேலிச் சித்திரங்களைப் பற்றியதல்ல இப்போதைய பிரச்சினை. ஆனால் அந்த கேலிச் சித்திரங்களுக்கு அருகில் சில வார்த்தைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் மனதுக்கு வேதனை அளிக்கக்கூடிய வார்த்தைகள். இந்த மாதிரி பார்த்தால் இப்படி இல்லையா? இந்த எம்.எல்.ஏ.-யைப் பார்த்தால் இப்படி இருக்கிறார் அல்லவா? இவரை இப்படிப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கும் என்று கேள்வி கேட்பது மாதிரி இருக்கிறது. மேலும் அவர்களை இப்படிப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கும் என்பது மாதிரி கூறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் கேட்கிறேன், இந்த மொட்டைத் தலைக்கும் முமங்காலுக்கும் முடிச்சப் போடுகிற வேலைக்கு என்ன அவசியம் வந்துவிட்டது?

1987 ஏப்ரல் 4]

[திரு. கு. ரமணி]

நீங்கள் சட்டத்தைப் பூராவும் எடுத்துக் காட்டினீர்கள். அதனால் தான் நான் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நாம் நிறைவேற்றுகின்ற சட்டம் முழுவதையும் அமல் ஆக்குகின்ற உரிமைகளை நீங்கள் எங்களுக்குத் தரத் தயாரா என்று நான் கேட்கிறேன். நீங்கள் தந்தாலும் காஸ்ஸ்டிடியூஷன் அனுமதிக்காது. சிறைச்சாலையிலே, கிடைக்கின்ற நேரங்களிலே, நாங்களும் சட்டப் புத்தகங்களைப் படித்திருக்கிறோம். ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையிலே மனதிற்கு வேதனை அளிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் கார்ட்டுன் வரைகின்ற பெர் டூஷ், அதைப்பற்றிப் பலவிதமான சங்கதிகளும் பேச்சுக்களும் வருகின்றன. ஆனால் அவர்கள் மனதிற்குள்ளே என்னென்ன வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. யாரை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதும் நமக்குத் தெரியாது. இதை வைத்துக் கொண்டு அந்தப் பத்திரிகைக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் உங்கள் கருத்தைச் சொன்னீர்கள். உங்கள் கருத்தை நீங்கள் சொல்லுங்கள், நாங்கள் எல்லோரும் எங்கள் கருத்தைச் சொல்கிறோம். கிரிமினல் சட்டத்தைப் படித்துக்காட்டி ஒரு Guideline மாதிரி என்னென்ன தண்டனையை விதிக்கலாம் என்று சொன்னால் அதை அப்படியே நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே, இவ்வளவு தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று சொன்னால் இலட்சோப இலட்சம் மக்கள் படிக்கின்ற பத்திரிகை, அப்படிப்பட்ட பத்திரிகை மீது நாம் நடவடிக்கை எடுக்கும்பொழுது ஜனங்களுக்கு மத்தியில். . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அந்த இலட்சோப லட்சம் மக்களிடையே நம்முடைய மானம் போய் விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் சொன்னேன்.

திரு. கு. ரமணி: அது வேறு விஷயம். மாண்புமிகு தலைவர்களே, நம்முடைய மானத்தையும், மரியாதையையும், அந்தஸ்தையும் குறைத்துக் காட்டக்கூடிய நடவடிக்கைகள் ஜனங்கள் மத்தியிலே போவது சரி அல்ல. நாம் தப்பு செய்தாலும் கூட நம்மை விமர்சிக்க வேண்டிய பொறுப்பு எந்தத் தன்மையிலே இருக்க வேண்டுமோ அந்தத் தன்மையை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும். அதற்காக ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகை என்று நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், மஞ்சள் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. மனிதனுடைய கெட்ட

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 4]

குணங்களை வளர்த்து வருவது, பிறகு, வியாபார நோக்கத்தோடு, எந்த நியதியும் இல்லாமல் ஒரு கீழ் மட்டத்திற்குப் போய் காசு சம்பாதிப்பதற்கான ஏற்பாடு. அதைச் செய்யக்கூடிய பத்திரிகை இருக்கிறதே அதுதான் மஞ்சள் பத்திரிகை. இன்றைக்கு சுரண்டப் படும், கஷ்டப்பட்டு, பட்டினிக்கு ஆளாகி திண்டாடக்கூடிய இந்த நாட்டில், 70 சதவீதம் மக்கள் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத இந்த நாட்டில், கல்வி அறிவே இல்லாமல், பள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் விழிப்பற்ற மக்களை மேலே கொண்டு வருவதற்கு வழி இருக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டும். இந்த நடவடிக்கையை செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பதில் அதை மஞ்சள் பத்திரிகை என்று நீங்களே சொன்னால் நாங்கள் என்ன செய்வது? அது சரிஅல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மஞ்சள் செய்தியை வெளியிட்ட காரணத்தால்தான் சொன்னேன். தனியாக எனக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வியாபாரத் தகராறு? மஞ்சள் செய்தியை வெளியிட்டதால் மஞ்சள் பத்திரிகை.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, அவர்களுக்கு ஆதரவாகத்தான் பேசுகிறேன். மஞ்சள் பத்திரிகை அல்ல என்றால் நல்ல சிகப்புப் பத்திரிகையாக வைத்துக்கொண்டு பேசுங்கள்.

திரு. கு. ரமணி: இது கிண்டல்தான்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அரசியல்வாதிகளினுடைய எண்ணம் புரிகிறது. விளம்பரம் வேண்டும். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்தப் பத்திரிகையையும் நம்பி நான் வாழவில்லை. நான் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. பத்திரிகையிலே விளம்பரப்படுத்தித்தான் நான் வர வேண்டுமென்ற அவசியமும் இல்லை. முயன்றால் வந்து விடுவேன்.

திரு. கு. ரமணி: தலைவரவர்களே, நாங்கள் விளம்பரத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. (குறுக்கீடு) தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்தால் நான் எப்படிப் பேச முடியும்? பேசியதற்குப் பதில், அதற்கு உடனே பதில் என்றால் இது சரியான நான் எந்தப்

1987 ஏப்ரல் 4]

[திரு. கு. ரமணி]

பத்திரிகைக்கும் ஆதரவாக வரவில்லை. சிகப்பும், மஞ்சள் பத்திரிகையும் . . . 1 challenge you. Can you prove that the blood is not red நான் சொல்லத் தயார். இந்த சிகப்பு நிறம் உங்களுடைய உடம்பிலே இருக்கின்ற இரத்தம். மஞ்சள் நிறமாக இருந்தால் மஞ்சள் காமாலை . . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, மஞ்சள் நிறமாக இருந்தால் மஞ்சள் காமாலை என்று சொன்னார்கள். அதனால்தான் மஞ்சளை வெறுக்கிறோம் என்பது அல்ல. மஞ்சளை முகத்திற்குப் பூசிக் கொள்கின்ற தாய்மார்கள் தமிழகத்திலே உண்டு. அது வேறு விவகாரம். மஞ்சள் பத்திரிகை என்று சொன்னதற்காக வருத்தப்பட்டார்கள் என்பதற்காகத் தான் சிகப்புப் பத்திரிகை என்று சொன்னேனே தவிர வேறு காரணம் அல்ல.

திரு. கு. ரமணி: தலைவரவர்களே . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நீங்கள் பேசி முடித்து விடுவது நல்லது. பேசி முடித்து விடுங்கள். (குறுக்கீடு) மீஸ்டர் ரமணி, நீங்கள் பெரிய வியாக்கியானம் ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டாம். பேசியது போதும், முடித்துவிடுங்கள்; மேலும் வியாக்கியானம் தேவையில்லை; சொன்னது போதும்.

(முற்பகல் 11-50)

திரு. கு. ரமணி: தலைவரவர்களே, என்னைப் பேச விடுங்கள். என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். இந்தியா பூராவும் எடுத்துக்கொண்டால் நம்முடைய முன்னாலே நிற்கக் கூடிய, எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கார்ட்டீனிஸ்ட் மீஸ்டர் இலட்சுமணன். அவருடைய கார்ட்டீன் பலவற்றை எடுத்துப் பாருங்கள். எவ்வளவு பியர்ஸிங்காக இருக்கிறது என்பது தெரியும். இப்படி பல்வேறு கார்ட்டீனிஸ்ட்ஸ் இருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால் ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கக்கூடிய கார்ட்டீனுக்குக் கீழே அவர்கள் எழுதியிருக்கக்கூடிய வார்த்தைகள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையாக இருக்கின்றன. (குறுக்கீடுகள்) அதை நான் உங்களுக்காகச் சொல்லவில்லை.

[1987 ஏப்ரல் 4]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. சமணி ஏற்றுக் கொண்டால் நாங்கள் எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதும், ஏற்றுக்கொள்ளாததும் உங்களுடைய மனதைப் பொறுத்தது. அது உங்களுக்கு இருக்கிற தனிப்பட்ட பெருமை.

திரு. கு. ரமணி : அவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்வது, அந்த வாதத்தை மனதில் வேதனை உண்டாக்கக்கூடியது என்று அந்த எண்ணத்தோடு நாங்கள் எழுதவில்லை என்று அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரே சொல்லியிருக்கிறார். எந்த நோக்கத்தில் கார்ட்டின் போட்டார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரை என்ன செய்வது? மனதுக்கு வேதனையை உண்டாக்கும் அந்தத் தன்மையில் நாங்கள் கார்ட்டின் போடவில்லை, எழுதவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நான் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்வது, Absolute apology போட வேண்டுமென்று சொன்னதுதான் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. ஆகவே, பல்வேறு சூழ்நிலைகளையும் எண்ணிப்பார்த்து, அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு ஒரு கடுமையான தண்டனை கொடுப்பது என்பது சரியல்ல என்பது எங்களுடைய கருத்து. மேலும் நான் தெரிவிக்க விரும்புவது, இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் பத்திரிகையில் வந்து, கார்ட்டினாகப் போட்டு, அதற்கு எதிர் விமர்சனம் வரும்போது அதைப் பார்க்கிற நாட்டுமக்களுக்கு ஒரு தவறான கருத்தை உருவாக்கும். இது ரொம்ப வருத்தமான விஷயம். நாம் இந்த சபையில் பேசுவதும், இந்த விஷயம் வெளிவருவதும் அவர்களுக்கு ஒரு படிப்பினையாகும். இதையும் மீறி அவர்கள் போவதாக இருந்தால் அப்போது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்ற கருத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

* திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆனந்த விகடன் புத்தகத்தின் அட்டைப் படத்தில் அமைச்சர் களைப் பற்றியும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றியும் வெளிவந்துள்ள கார்ட்டின் பற்றி அவை முன்னவர் அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானம் விவாதத்திற்கு வந்திருக்கிறது. நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, பத்திரிகை சுதந்திரம் இந்த நாட்டிலே இருக்க வேண்டும். 1975-லே மத்திய அரசு பத்திரிகை

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

சுதந்திரத்தைப் பறித்ததால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் எல்லாம் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். 1977-ல் மத்தியில் ஆட்சிக்கு வந்த அந்த நேரத்தில் இரண்டாவது சுதந்திரத்தை ஜனதா கட்சி பெற்றுத் தந்ததை பத்திரிகைகள் எல்லாம்...

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்களுடைய ஜனதா கட்சி ஒன்றும் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத் தரவில்லை. நாமாக எடுத்துக் கொண்டோம். சுதந்திரம் 1947-ல், ஜனதா கட்சி வந்தது 1977-ல். சுதந்திரத்தை எங்கள் தூதர் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார். (குறுக்கீடு) 1947-லேயே ஜனதா கட்சி வந்து சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்ததா? (குறுக்கீடு) நான் சொல்கிறேன். நீங்களும் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை; அவர்களும் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. 1947-லேயே நம்முடைய முன்னோர்கள் சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார்கள்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : தலைவரவர்களே, நான் சொல்ல வந்தது, பத்திரிகை சுதந்திரம் நாட்டிலே இருக்க வேண்டும். இந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியர் இது ஒரு அரசியல் ஜோக் : யாருடைய மனதையும் புண்படுத்த நான் விரும்பவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். அரசியல் ஜோக்குகளாக நான் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்த நாட்டை 17 ஆண்டுகளாக ஆண்டுவந்த ஆசிரிய ஜோதி நேருஜியைப்பற்றி பெண்ணாகப் படம் போட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்போல பல மாநிலங்களில் ஆண் முதலமைச்சர் சவுனப் பெண்ணாகவும், பல பெண் முதலமைச்சர்களை ஆணாகவும் போட்டு, இப்படி எல்லாம் படம் போடுகிறார்கள். இவை எல்லாம் வெறும் கார்ட்டூன் ஜோக்குகள். இவற்றைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பது என்னுடைய கருத்து. அதே நேரத்தில் சட்டமன்ற உறுப்பினரைப் பற்றி படம் போட்டிருப்பதை மொத்தமாக நாம் எல்லாம் விவாதிக்கிறோம்...

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகை நாமெல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கக்கூடிய பத்திரிகைதான், தரமான பத்திரிகை தான். அனாலும் கூட எம்.எல்.ஏ.க்கள் எல்லாம் அதாவது சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் எல்லாம் ஜேப்படித் திருடர்கள் என்ற வகையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு ஜேப்படித் திருடி, இவர்கள் ஒரு ஜேப்படித் திருடி என்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [1987 ஏப்ரல் 4]

பெண்கள் எப்படி ஜேப்படித் திருட்டு பண்ண முடியும்? இது எவ்வளவு அசிங்கமானதாகவும், கேவலமானதாகவும் இருக்கிறது? எனவே இனிமேலாவது இவ்வளவு தரக் குறைவான விஷயங்கள் வரக்கூடாது என்பதற்காக ஏதாவது ஒரு சிறிய தண்டனை கொடுத்தால்தான் சரியாக இருக்கும். ஆண்கள் வேண்டுமானால் (சிரிப்பு) ஆண்கள் வேண்டுமானால் ஜேப்படி பண்ணலாம். (சிரிப்பு) நாங்கள் பெண்கள். நாங்கள் எப்படி ஜேப்படித் திருட்டு பண்ண முடியும்? (சிரிப்பு) (குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அவர்கள் ஜோக்காதத்தான் சொல்கிறார்கள். ஆகவே ஜோக்காக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஏற்கெனவே சொன்னதைத்தான் சொல்கிறார்கள். புதிதாகச் சொல்லவில்லை. (குறுக்கீடுகள்).

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: இந்தச் சபையிலே ஆண்கள் மட்டும் இல்லை. பெண்களும் இருக்கிறார்கள். 7 பேர்கள் இருக்கிறோம். நான்தான் பெரிய மனுஷி. சின்ன வயது பிள்ளைகள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஆகவே எங்களையும் சேர்த்து ஜேப்படித் திருட்டர்கள் என்று சொன்னால் நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. எனவே தயவுசெய்து ஏதாவது ஒரு சிறிய தண்டனை கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய கருத்து. நாங்கள் சொல்வது . . . (குறுக்கீடுகள்) ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை இந்த மாதிரி ஒரு செய்தியை வெளியிட்டுத்தான் அவர்கள் பத்திரிகையை விற்பனை செய்யவேண்டுமென்ற சூழ்நிலையில் இல்லை. அந்த நிலையில் உள்ள பத்திரிகை அல்ல அது. இலட்சக்கணக்கான பிரதிகள் விற்கக்கூடிய பத்திரிகைதான். 50 ஆண்டுக்கால சரித்திரம் அதற்கு உண்டு. திரு. எஸ். எஸ். வாசன் போன்றவர்கள் சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்திலே அதற்கு ஆதரவாக இருந்தவர்கள். அவர்கள் நாட்டு விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்கள். ஆனால் நாட்டுக்கு விடுதலையே வேண்டாம் என்று சொன்னவர்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு . . .

1987 ஏப்ரல் 4]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாடங்கு வந்ததை வேண்டாமென்று சொன்னதாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொன்னவர்கள் திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு பேச வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ... (குறுக்கீடு) இப்படி சத்தம் போட்டால் நான் எப்படிப் பேச முடியும்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நீங்கள் கொஞ்சம் சீரிய ஸாகப் பேச வேண்டும்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,**

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேசுவதில் தரம் இருக்க வேண்டும். இப்போது பேசுவதில் கொஞ்சம் தரம் இல்லை. இப்போது நான் * என்று சொல்கிறேன். இப்போது நம் முன்னால் இருக்கின்ற பிரச்சினையைப் பற்றி மட்டுமே பேசுங்கள். உங்களுடைய பேச்சிலே தரம் இல்லை. அமருங்கள். No, No. I am not allowing you * யாரைப்பற்றி பேசுகிறீர்கள்? ஆனந்தவிகடன் பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றால் மற்றவர்களைப் பற்றியெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது சரியா? எனவே தரத்தோடு பேச வேண்டும். எனவே திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள் பேசியது அவைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்கப்படுகிறது. (குறுக்கீடு), தரம் இல்லாது பேசியதை நான் நீக்குகிறேன்.

திரு. வி. பி. சிந்தன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (கூச்சல், குழப்பம்) தரம் இல்லை என்று சொல்வது என்ன நியாயம்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அறிவுக்கு ஏறுவதைப் பொறுத்தவரையில்தான் தரம் உள்ள பத்திரிகை எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியும். உங்களுடைய தரத்தைப் பொறுத்துத்தான் நீங்கள் படிக்கக்கூடிய பத்திரிகையும் அமையும். (குறுக்கீடுகள்)

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[பேரவைத் தலைவர்]

[1987 ஏப்ரல் 4]

நீங்கள் பேசுங்கள். இங்கே இருக்கின்ற பிரச்சினையைப் பற்றி மட்டும்தான் பேச முடியும். இதற்கு மேல் பேசுவது என்பது முறை அல்ல; அழகல்ல; நியாயமல்ல. உட்காருங்கள். இப்படி திடீரென்று ஒன்றை எடுத்துப் பேசுகிறீர்கள். (குறுக்கீடு) அவர் பேசிய வார்த்தையை நீங்கள் கேட்கவில்லை. அந்த வார்த்தையை திரு. வி. பி. சிந்தன் அவர்கள் கேட்டிருந்தால் அது குறித்து கேட்டிருக்க மாட்டீர்கள். வேறு எந்தப் பத்திரிகையையோ இதிலே இணைத்துப் பேசுகிறார். (குறுக்கீடு) நீங்கள் கேட்க வேண்டியதில்லை. எனக்குத் தெரியும். தரத்தோடு பேசவேண்டுமென்றுதான் நான் சொன்னேன். (குறுக்கீடுகள்) அவர் பேசியதை நீங்கள் கேட்கவில்லை, கேட்டிருந்தால் சொல்லியிருக்க மாட்டீர்கள். (கூச்சல், குழப்பம்). இது முறையா? இப்படி எல்லோரும் எழுந்து நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி? (குறுக்கீடு) ரகுமான்கான், கொண்டு வாருங்கள் அந்தப் பத்திரிகையையும். அதற்கும் சேர்த்து ரூலிங் கொடுத்து விடுகிறேன். முரசொலி பத்திரிகையில்கூட இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது. கொண்டு வாருங்கள் அதையும் (கூச்சல், குழப்பம்) ஆண்டவன்தான் காக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் எந்தப் பத்திரிகை எப்படி என்று தரம் பிரித்து பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னேன். (கூச்சல், குழப்பம்) திடீர் திடீர் என்று இப்படி ரகுமான்கான் பேசுவது சரியல்ல . . .

(நண்பகல் 12-00)

திரு. அ. ரகுமான்கான்: இப்போது கடைசியில் போட்டிருக்கிறீர்கள். பிறகு வெளியே தூக்கிப் போட்டு விடுவீர்கள். நான் கவலைப்படவில்லை . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: தவறு செய்தால் வெளியே தான் தூக்கிப் போடுவேன்.

திரு. கி. மனோகரன்: தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் என்னைப் பார்க்க வேண்டும். உங்களைப் பார்த்துத்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நான் உங்களை மட்டும் அல்ல. எழுந்து நிற்கும் எல்லோரையும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. பார்த்துவிட்டேன், பேசுங்கள்.

1987 ஏப்ரல் 4]

திரு. கி. மனோகரன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு ஜனதா கட்சி உறுப்பினர் ஆறுமுகம் பேசும்போது அவர்கள் பேசியதை வேண்டுமானால் தரம் இல்லை என்று நீங்கள் சொல்லலாம். அந்த உரிமையைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். * என்று சொல்வது சரியா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அவர் சொன்ன வார்த்தையை நீங்கள் கேட்கவில்லை. அதையெல்லாம் நீக்கியாகி விட்டது.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,
*

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இது தேவைதானா, தரம் தானா? நாம் இப்போது ஒரு பத்திரிகையைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். வேறு ஒரு பத்திரிகையில் வந்ததை எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்? இது முறையா. . . (கூச்சல் குழப்பம்) (குறுக்கீடுகள்) திரு. சுப்பராயன் பேசுவது அவைக் குறிப்பிலேயே ஏறாது. * அமைச்சர்கள்தான் நாட்டுக்கு நன்மையைச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள்? என் அறைக்கு வாருங்கள், சொல்கிறேன். (குழப்பம், குறுக்கீடுகள்) நான் எல்லோருடைய கணக்கையும் சொல்கிறேன், வாருங்கள்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: என்ன கணக்கை என்னைப்பற்றி சொல்லப் போகிறீர்கள்? இது முறையா. . . (கூச்சல் குழப்பம்).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நான் உங்களைச் சொல்லவில்லை. பொதுவாகச் சொன்னேன். எல்லோரைப் பற்றியும் தெரியும் என்பதற்காகச் சொன்னேன். இன்று பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களைப் பற்றித்தான் இப்படிப் பேசுகிறார்கள், எழுதுகிறார்கள்; மற்றவர்களைப் பற்றி எழுதுவதில்லை. வருமான வரி அதிகாரிகள் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறார்கள்? பிளாக் மார்க்கெட்காரர்கள் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறார்கள்?

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[பேரவைத் தலைவர்] 1987 ஏப்ரல் 4

(கூச்சல், குழப்பம்). அவர்கள் எல்லாம் எப்படி இருக்கிறார்கள்? ஒவ்வொருவரும் 50 பங்களாக்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் பேச்சே கிடையாது. (குறுக்கீடுகள்).

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, தாங்கள் சொல்லும்போது * என்று சொல்லிவிட்டதைப்போல காதில் விழுந்தது. அது சரியாக இருக்காது. அனைத்துப் பத்திரிகைக்காரர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்க மாட்டீர்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: அந்த தொனியில் சொல்லவில்லை. இங்கே சொல்லும்போது சொன்னேன், எல்லோரும் மனிதர்கள்தான், உங்களுக்கு என்ன ஆசையோ அதேதான் அவர்களுக்கு. அந்த முதலாளிகளுக்கும் உண்டு. (குறுக்கீடுகள்) பத்திரிகைகள் எங்கேயிருந்து வருகின்றன? ரோட்டிலே அச்சடித்தா வருகின்றன? நான் எல்லோரையும் சொல்லவில்லை. (குறுக்கீடுகள்) வேண்டுமானால் பத்திரிகைக்காரர்கள் பற்றி சொல்லியதை எடுத்துவிடலாம். உங்களுடைய வேண்டுகோளையும் எடுத்துவிடுகிறேன்.

திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்: தலைவர் அவர்கள் 50 பங்களாக்கள் வைத்திருப்பவர்களைப்பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். நாங்கள் அதுபற்றியெல்லாம் கவலைப்படவில்லை. அதைப் பற்றி பேசுவோம். நாங்கள் எதற்கும் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களை நமது முன்னவர் அவர்கள் அழைத்து வந்து, இதுபோன்று இனிமேல் வெளியிட வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லி, வாய்ப்பிற்கு நன்றி கூறி அமர்கிறேன்.

திருமதி டி. யசோதா: தலைவர் அவர்களே, தாங்கள் பேசுகிற போது ஐனதா கட்சிக்காரர்கள் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லையென்று சொல்லிவிட்டு இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிற எங்கள் பக்கமும் கையைக் காட்டினீர்கள். (கூச்சல், குழப்பம்).

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் அனைக்கிணர்வு அகற்றப்பெற்றது.

1987 ஏப்ரல் 4]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: உங்களைச் சொல்லவில்லை. இங்கேயுள்ள என் நண்பர்களைப் பார்த்துத்தான் சொன்னேன், சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்தவர்கள் ஒரு கட்சிக்கு மட்டும் சொந்தமானவர்கள் அல்ல. (குறுக்கீடுகள்) எந்தக் கட்சியிலும் சேராதவர்கள் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லையா? அந்த அர்த்தத்தில்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். யாரையும் புண்படுத்துவதற்காக இல்லை. (கூச்சல், குழப்பம்) வேண்டுமானால் உங்களுக்குப் புண்பட்டால் எடுத்துவிடுகிறேன்.

திருமதி டி. யசோதா: உங்கள் தாத்தா கூட போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கலாம், சுதந்திரம் வாங்கியிருக்கலாம். அவர்களும் அன்றையதினம் காங்கிரசில் இருந்துதான் அந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நான் கேட்கிறேன், காங்கிரசில் இல்லாதவர்கள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்க முடியும்தா? அவர்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டார்களா? அந்தக் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டால் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்தவர்கள் ஆகிவிடுவார்களா? உங்களுடைய வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. (குறுக்கீடுகள்) அது முறையல்ல. எல்லோருமா கட்சியில் சேர்கிறார்கள்? எல்லோருமா தி.மு.க. காரர்கள், அ.தி.மு.க.காரர்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள்? இவற்றில் இல்லாதவர்களே இல்லையா? (கூச்சல், குழப்பம்) அது சரியல்ல. நான் என்னுடைய நண்பர்களைச் சொன்னேன். எல்லோரும் என்னுடைய வயதுக்காரர்கள். (குறுக்கீடுகள்) சுதந்திரம் பெறுகிறபோது எனக்கு இரண்டு வயது. உட்காருங்கள். அடுத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. உத்திராபதி பேசுங்கள்.

திரு. பொ. உத்திராபதி: தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகையில் வந்த கேலிச்சித்திரம் அமைச்சர்களைப் பற்றியும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றியும் கீழ்த்தரமாக வந்து மக்கள் படிக்கக்கூடிய அளவிற்கு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனந்தவிகடன் பத்திரிகை என்பது தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதிலும், தமிழர்கள் எங்கெங்கு வாழுகிறார்களோ அங்கெல்லாம், குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் வெளிநாடுகளுக்குக் கூட அந்தப் பத்திரிகை போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

[திரு. பொ. உத்திராபதி] [1987 ஏப்ரல் 4]

கிறது நான் பேரவைத் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் இன்றைக்கு ஆனந்த விகடன் இப்படிப்பட்ட வாசகங்களையும், கேலிச் சித்திரத்தையும் போட்டிருப்பது குறிப்பாக பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிற நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

(பிற்பகல் 12-10)

அதே நேரத்தில் இன்னொன்றை சிந்திக்க வேண்டிய கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் அவரவர்களுக்கு வேண்டியவர்கள், வேண்டாதவர்கள், வேண்டிய பத்திரிகைகள், வேண்டாத பத்திரிகைகள் என்று இப்படி பல்வேறுவிதமாக நடைமுறைகள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்படி உச்சக் கட்டத்தை அடைகிறபோது இன்றைக்கு பொதுவாகவே எதை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம், எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்ற நிலைமை தமிழகத்தில் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. இன்றைக்கு சபாநாயகர் அவர்கள் 'நான் விளம்பரத்தைத் தேடுபவன் அல்ல' என்று சொன்னார்கள். சபாநாயகரைப் பெற்றுத்தவரைக்கும், அவர் விளம்பரத்தை வேண்டாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால் நாம் பொதுவாகப் பார்த்தால், இன்றைக்கு விளம்பரத்தை, பத்திரிகைகளின் மூலமாக தேடக்கூடியவர்கள்தான் அதிகமாக தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஆகவே பொதுவாக அச்சுக்கலையில், மக்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தக்கூடிய வகையில்—சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள் மட்டுமல்ல—குறிப்பாக அவற்றைப் படிக்கிற பெண்கள், தங்கள் மனது நொந்து, வேறுவகையில் சிந்திக்கக்கூடிய அளவிற்கு இன்றைக்கு எழுத்துக்கள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவேண்டுமானால்—ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைக்காக ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த அந்த கேலிச்சித்திரம் இன்றைக்கு எந்தப் பத்திரிகையிலே வந்தாலும் பொதுவாக நாம் பேசுவது, இது 'ஜோக்' என்றுதான் சொல்கிறோமே தவிர, இதை ஒரு தவறு என்று கண்டிக்கக்கூடிய அளவிற்கு நாம் இல்லை.

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. பொ. உத்திராபதி]

இன்றைக்கு இந்தப் பிரச்சினை பற்றி இங்கே நாம் பேசுகிற போது, கொஞ்சம் வேகமாகவும், கோபமாகவும், அல்லது வேறுபட்டு பேசக்கூடிய அளவிற்கு நாம் இருந்துகொண்டு இருக்கிறோம். ஆகவே நான் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம், இன்றைக்கு ஆனந்தவிகடனில் வந்திருக்கக்கூடிய அந்த கேலிச் சித்திரத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தாலும் கூட, இதுவரையில் பத்திரிகைகளில் வந்த கேலிச் சித்திரங்களை எல்லாம் எப்படி நாம் ஜோக் என்று நினைத்துக்கொண்டு, மறைவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தோமோ அதைப்போல இதையும் நினைத்துக்கொண்டு, எதிர்காலத்தில் இப்படி நடக்காமல் இருக்க நாம் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். ஆகவே நான் சபாநாயகர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் இதுவே கடைசியும் முதலுமாக இருக்கட்டும்.

நமது அவை முன்னவர் அவர்களும், பேரவைத் தலைவர் அவர்களும் எல்லா பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும் அழைத்து, பத்திரிகை தர்மத்தின் அடிப்படையில் அல்லது மக்களுக்குக் கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு, சட்டமன்றத்திலே பேசினாலும் சரி அல்லது அமைச்சர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கருத்துக்களை வெளியிட்டாலும் சரி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டாலும் சரி, மக்களுக்கு நல்ல கருத்துக்களை கொடுக்கக்கூடிய அளவிற்கு, தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய அளவிற்கு, பத்திரிகைகளை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்கு இதை ஒரு முன்னுதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களிடம் பேசவேண்டும். தாங்கள் அளிக்கக்கூடிய தீர்ப்பு, தீர்ப்பாக இல்லாமல் ஒரு அறிவுரை என்று வழங்கக்கூடிய அளவிற்கு உள்ளதாக அதை மாற்றி, ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியில் நமது தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய—அது எந்தப் பத்திரிகையாக இருந்தாலும் சரி—எல்லா பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும் அழைத்து பொதுவாக தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய அளவிற்கு நீங்கள் நடவடிக்கை எடுப்பதுதான் தமிழகத்திற்கும், இந்தச் சட்டமன்றத்திற்கும் நல்லதாக அமையும் என்று பேரவைத் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய கருத்துக்களை முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: நான் அவையின் முடிவிற்குத் தான் விட்டிருக்கிறேன். என்னைக் கேட்க வேண்டாம்.

[1967 ஏப்ரல் 4]

திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் வாரந்தோறும் படித்து, ரசித்து, நகைச்சுவையை அனுபவிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிற ஒரு பிரபல பத்திரிகை ஆனந்த விகடன், இன்று நம்முடைய தமிழக சட்டமன்றத்தில் இவ்வளவு சர்ச்சைக்குரியதாக ஆனது மெத்த வருந்தத்தக்க ஒரு மாற்றமாகும். நகைச்சுவையை யாருமே ரசிக்கலாம்; அனுபவிக்கலாம். அதிலும் ஒரு தனிப்பட்ட நபரைப் பற்றிச் சொல்லக்கூடிய ஒரு நகைச்சுவையைக்கூட ரசிக்கலாம். அப்படித்தான் ரசித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் நகைச்சுவை என்பது நையாண்டி என்று மாறும் போதுதான் அது பலருடைய மனதைக் குத்திக் கிளறுகிறது. Humour என்பது வேறு, satire என்பது வேறு. இதிலே ஒரு நோக்கம் கற்பித்து, நையாண்டி செய்வதால், நையாண்டி செய்யப்பட்டவர்கள் மட்டும் புண்படுவது அல்லாமல், அதைப் பார்க்கக்கூடியவர்களும், அவர்களைப் பார்த்து நையாண்டி செய்யக்கூடிய அளவிற்கு, அதைத் தூண்டக்கூடிய முறையிலே எழுத்தோ, பேச்சோ அல்லது கேலிச் சித்திரமோ இருப்பது மிகவும் வேதனை தரக்கூடியதாகும்.

குறிப்பாக சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றி, அமைச்சர்களைப்பற்றி, ஆனந்த விகடனில் தொடர்ந்து கேலிச் சித்திரங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் வாரந்தோறும் நான் ரசித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். ஆனால் சென்ற முறை அட்டைப் படத்திலே வந்தது, அவர்கள் இதுவரையில் போட்டுக்கொண்டு வந்த நகைச்சுவையிலிருந்து கொஞ்சம் மாறுபட்டு, நையாண்டி என்ற நிலைக்கு வேறுபட்டு சென்றுவிட்டது என்பதைக் காணும்போது எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு வேதனைதான் ஏற்படுகிறது. இதைப்பற்றி சென்ற சட்டமன்றக் கூட்டத்திலே நீங்களாகவே உணர்ச்சிவசப்பட்டு, ஆனால் வரம்பை மீறிவிடாமல், ஆசிரியருக்கு ஒரு வாரம் தவணை தந்து, அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்தால், இதை விட்டு விடலாம் என்ற எண்ணத்தையும் வெளியிட்டு கடிதம் எழுதியிருக்கிறீர்கள். அந்தக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஆசிரியர் அவர்கள் யாரையும் புண்படுத்தக்கூடிய, தனிப்பட்ட முறையில் புண்படுத்தக்கூடிய நோக்கம் இல்லை, அப்படி யாருடைய மனதாவது புண்பட்டிருந்தால், அதற்காக வருந்துகிறேன் என்று இரண்டு வரி எழுதியிருந்தால், ஆசிரியருடைய

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

பெருந்தன்மையை அவர் இழக்க முடியாது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). இன்னும் அவருடைய பெருந்தன்மை மேம்பட்டதாகத்தான் ஆகியிருக்கும். ஆனால் என்ன காரணமோ எப்போதும் ஒரு பக்கமே தலையங்கம் எழுதக்கூடிய ஆனந்த விகடன், ஆத்திர விதூனாக மாறி 3 பக்கங்களுக்குத் தலையங்கத்தை எழுதியிருக்கிறது. அந்தத் தலையங்கத்தில்கூட ஒரு கருத்தை அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்ல வருவதற்குப் பதிலாக இன்னும் பல கருத்துக்களைக் குழப்பி இருக்கிறார்கள். இது குறிப்பாக தமிழில் சொல்லப்பட்ட ஜோக்காக இருந்தாலும் இது உலகம் எல்லாம் இருக்கக்கூடிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள் குறித்து போடக்கூடிய பொதுவான டாக்டர் ஜோக் போல, வக்கீல் ஜோக் போல என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைக் குறிப்பிடுவது பற்றி இவ்வளவு பிரச்சினை வருகிறது என்றால் உலகத்தில் இருக்கக்கூடிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு எல்லாம் இது தெரிந்தால் என்ன ஆகும் என்று நான் வருத்தப்படுகிறேன். ஆனால் ஒன்றை அவர்கள் சொல்கிறார்கள். மற்றொரு கோணத்தில் பார்த்தால் இந்த ஜோக்கில் தவறு எதுவும் இல்லை.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த ஜோக் ஒன்றில் போலீஸ்காரர் ஒருவர் தன் குழந்தையை செல்லமாக 'கேடிப் பயலே, திருட்டுப் பயலே' என்று கொஞ்சுவார். அதற்காக குழந்தை திருட்டுப் பயல் என்று அர்த்தமா, அவர் கொஞ்சுகிற பாணி அப்படி, அவருடைய பாஷை அப்படி, அதில் தான் ஜோக்கே இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறது. எனக்கு நினைவு சரியாக இருக்குமானால் இந்த ஜோக்கூட ஆனந்த விகடன் தலையங்கத்தில் குறிப்பிடுவதுபோல் அல்ல. ஒரு போலீஸ்காரர் தன்னுடைய குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, 'அட கேடிப் பய மகனே, அட சவுடிப் பய மகனே' என்று சொன்னபோது, மனைவி பக்கத்தில் இருந்து 'என்ன பேசுகிறீர்கள்' என்று அவரை இடித்து உரைத்தார் என்றுதான் ஜோக் எனக்கு நினைவு. அந்தக் குழந்தை கோரப்படவில்லை. ஏன் என்றால் அது குழந்தை. ஆனந்த விகடன் பாடிப்பது இல்லை. (சிரிப்பு) அவர்களே சொல்கிறார்கள் எத்தனையோ செய்தித் தாள்கள் பக்கிரிகைகள் எம்.எல்.ஏ-க்களைப் பற்றியும், மந்திரிகளைப் பற்றியும் அவர்கள் பெயரைக் குறிப்பிட்டு தரக் குறைவாக,

[திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்] [1987 ஏப்ரல் 4]

மனம் புண்படும்படியான செய்திகளையும், கேலிச் சித்திரங்களையும் வெளியிட்டு இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் விட்டு விட்டு ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த ஒரு சாதாரண ஜோக்குக்கு சபாநாயகர் இப்படி ஒரு கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க என்ன காரணம் என்று கேட்கிறார். ஆக என் மீது மட்டும் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கிறீர்கள்; இன்னும் பல பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன என்று அவரே ஒத்துக்கொண்டு சொல்வதுபோல் இருக்கிறது. ஆனால் இருக்கக்கூடிய வருத்தம் எல்லாம் தனியாக என் மீது எடுக்காதீர்கள், இப்படி எழுதக்கூடிய எல்லோர் மீதும் எடுங்கள் என்றுதான் தலையங்கம் கேட்கிறது. ஆனால் அது சரியானது என்று நான் ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

என்னுடைய இனிய நண்பர், நான் என்றும் மதிக்கக்கூடிய திரு. நாஞ்சில் மனோகரன் அவர்கள் எஸ். எஸ். வாசன் அவர்கள் ஆரம்பித்த அந்த ஆனந்த விகடன் துளிகூட தன்னுடைய தரத்தில் இருந்து மாறியது இல்லை என்று சொன்னார்கள். நான் அந்தக் கருத்தில் மாறுபடுகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆனந்த விகடன் தன்னுடைய தரத்தில் மாறுபட்டது. 1967-ல் தமிழகத் திலே அறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்களுடைய தலைமையில் ஒரு கூட்டணி அமைத்து தேர்தலில் நின்றபோது ஒரு கழுதை மேலே முதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், கண்ணியத்திற்குரிய காயிதே மில்லத் அவர்கள், பெருந்தலைவர் நம்முடைய ராமமூர்த்தி அவர்கள், மரியாதைக்குரிய கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள், ம.பொ.சி. அவர்கள் இப்படி இத்தனை பேர்களையும் கழுதையில் ஏற்றி வைத்து அவர்கள் சட்டமன்றத்திற்குப் போகப் போகிறார்கள் என்று மிக தரம் கெட்ட ஒரு விமர்சனத்தை, கேலிச் சித்திரத்தை ஆனந்த விகடன் வெளியிட்டது. (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) எல்லாவற்றுக்கும் பொருத்தமாக முதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் அழகாகச் சொன்னார், இந்த சட்டமன்றத்திற்குப் போக குதிரை தேவையில்லை, அந்தக் கழுதையே போதும் என்று. அந்தக் கழுதையில் ஆனந்த விகடனால் ஏற்றப்பட்டவர்கள் இந்தச் சட்டமன்றத்தில் வந்து அமைச்சர்களாக—பேரறிஞர் அண்ணா, மற்றவர்கள் எல்லாம்—அமர்ந்தனர். அதை இந்த நாடு கண்டது. ஆகவே தரம் கெட்ட முறையில் எத்தனையோ முறை கேலிச் சித்திரம் வரைந்து இருக்கிறது.

1987 ஏப்ரல் 4]

[திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

எனக்கு நன்கு நினைவு இருக்கிறது, ஒரு கால கட்டம்வரையில் முஸ்லீம்களைக் குறிப்பிடுவது என்றால் தலையிலே ஒரு துருக்கி தொப்பியை போட்டு ஒரு தையற்காரனாகத்தான் சித்தரித்து கேலிச் சித்திரங்களை வரைந்து வந்த காலம். அந்தச் சமுதாயம் புண்பட்டு, புண்பட்டு அதை எழுதி கேட்டுக்கொண்டு இன்று காலம் மாறி இருக்கிறது.

(பிற்பகல் 12-20)

இன்னொன்று. முஸ்லீம்கள் வாசகங்களைப் பேசுவது என்றால் 'நம்மல்கி, நிம்மல்கி' என்று பேசுகிறார்கள் என்பதாகத் தொடர்ந்து சில பத்திரிகைகளிலே கேலிச் சித்திரம் போட்ட காலம் அது. ஆனால் இன்றைக்கு அந்தக் காலம் மாறி இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு ஆனந்த விகடன் தன்னுடைய நகைச்சுவை என்ற போக்கிலே நையாண்டி என்ற கட்டத்தைத் தாண்டி வந்திருக்கின்றபோது, அதைச் சுட்டிக் காட்டி அந்த அவலச்சுவையை தடுத்து நிறுத்துவது நம்முடைய கடமை என்று நான் உணர்கிறேன். அதே இதழிலே கூட முதும்போது ஜோக் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நகைச்சுவை என்று கூட குறிப்பிடவில்லை. ஜோக் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று ஆங்கில அகராதியைப் பார்க்கும்போது, ஒரு விஷயத்தை நகைச்சுவையோடு சொல்வது என்றுதான் போட்டிருக்கிறார்கள். அதே பத்திரிகையிலேகூட இரண்டு நகைச்சுவை துணுக்குகள் வந்திருக்கின்றன. அதிலே ஒன்றை நான் ரசிக்க விரும்புகிறேன். எல்லோரும் கூட ரசிக்க முடியும். ஏனென்றால் இன்றைய கால கட்டத்தில் சில நிகழ்ச்சிகள்—அது யாரையும் புண்படுத்துவதாகக் கூட எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. “ஹல்லோ, பிரிண்டிங் பிரஸ்ஸா? ஆமாம். அமைச்சரே வருக! வருக! என போஸ்ட்டர் அச்சடிக்கச் சொல்லி காலையிலே மேட்டர் கொடுத்து விட்டு வந்தேன். அதையே முன்னாள் அமைச்சரே வருக என்று மாற்றி விடுங்கள்” என்று ஒருவர் சொல்கிறார். அதைக் கூட நகைச்சுவை என்று எடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இன்னொரு நகைச்சுவை என்று அவர்கள் அதே இதழிலே போட்டு இருக்கிறார்கள். ‘தென் தொகுதியில் இரண்டு கிராமங்களில் மட்டும் ஆழ் கிணறுகள் வெட்ட எம்.எல்.ஏ. தீவிரமாக முயற்சி செய்கிறாராமே, இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது’ என்று

[திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்] [1987 ஏப்ரல் 4]

கேள்வி. அதற்குப் பதில்: 'அந்த இரண்டு கிராமங்களில் மட்டும் தான் அவருக்கு நிலம் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது'. முதலிலே இது நகைச்சுவையாக, நையாண்டியாக மாத்திரமல்ல. அப்படியானால் எந்த ஒரு எம்.எல்.ஏ.-யும் கூட எந்தக் கிராமத்திற்காவது ஒரு நன்மை செய்ய முற்பட்டால் அதற்கு ஒரு காரணம் கற்பிக்கக் கூடிய ஒரு நிலை வருமோ என்பதற்காகத்தான் நான் வருத்தப்படுகிறேன். இவ்வளவு தரம் கெட்ட நிலையிலே யார் எழுதினாலும் அதனைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

தமிழகத்தினுடைய பத்திரிகை மாபு கெட்டுவிடக் கூடாது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். அவை முன்னவர் அவர்கள் இந்த அவைக்கே இந்தக் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். நான் உங்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னொரு வார கால அவகாசத்தை ஆனந்த விகடன் ஆசிரியருக்குக் கொடுத்து, இந்தச் சபையினுடைய உணர்வை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு—அவர்களுக்கு இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியெல்லாம் தெரியும் என்று நான் நினைக்கிறேன்—எந்தக் கண்ணியக் குறையும் ஏற்படாத வகையில் அவர்கள் அதற்கு வருத்தம் தெரிவித்தார்களேயானால், அது மற்றவர்களுக்கும் ஒரு எச்சரிக்கை உணர்த்தலாக இருக்குமென்ற நிலைக்கு, அப்படி ஒரு தீர்மானத்தை இந்த அவை செய்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கூறி, அமைகிறேன்.

திரு. கே. முத்துவேல்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அவை முன்னவர் அவர்களால் ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை மீது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற தீர்மானத்தின் மீது நான் சார்ந்திருக்கின்ற அகில இந்திய பார்வாடு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் ஒரு சில கருத்துக்களை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும், அமைச்சர் பெருமக்களையும் பற்றி நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற, ஏன் உலகத்திலே இருக்கின்ற தமிழர்கள் எல்லாம் மிகவும் கேலியாகவும் கிண்டலாகவும் நினைக்கின்ற அளவிற்கு சென்ற வாரம் ஆனந்த விகடனில் ஒரு கார்ட்டூன் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்தப் பத்திரிகை மிகவும் தரம் உயர்ந்த நல்ல பத்திரிகையாகத்தான் இருந்து வந்தது என்பதில் ஆர்ம்பத்தில் எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தாலும்,

[1987 ஏப்ரல் 4 [திரு. கே. முத்துவேல்]

பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை ஜேப்படித் திருடர்கள் என்றும், அமைச்சர்களை முகமுடிக் கொள்ளைக்காரர்கள் என்றும் கார்ட்டுன் வெளியிட்டிருப்பது மிகவும் கண்டிக்கக்கூடிய விஷயமான ஒன்றுதான். ஆகவே எனக்கு முன்னால் பேசிய பெரியவர் ஐயா, திரு. அப்துல் சமத் அவர்கள் சொன்னதுபோல, இன்னும் ஒரு வார கால அவகாசம் அந்தப் பத்திரிகைக்குக் கொடுத்து, அதற்குள் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவிப்பார்களேயானால், இந்தப் பிரச்சினையை இத்தோடு விட்டுவிடலாம். அதற்குள் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவிக்கவில்லை யென்றால், நாவலர் அவர்களும், இங்கேயிருக்கின்ற அனைத்துச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் கூடி, அவர்களுக்கு ஒரு தண்டனையை வழங்க வேண்டுமாய்ப் பணிவோடு கேட்டு, விடைபெறுகிறேன்.

திரு. கு. தமிழரசன்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆனந்த விகடன் அமைச்சர் பெருமக்களையும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும் இழிவுபடுத்துகின்ற வகையிலே கார்ட்டுன் வெளியிட்ட மைக்காகக் கண்டித்து மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களும், மாண்புமிகு அவை முன்னவர் அவர்களும் எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்களும் கூறிய கருத்துக்களோடு இந்தியக் குடியரசுக் கட்சி சார்பிலே அதை வலியுறுத்தி சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பற்றியும், அரசியல்வாதிகளைப் பற்றியும், அமைச்சர்களைப் பற்றியும் ஜனநாயகம் என்ற பெயரால் என்ன வேண்டுமானாலும் இழிவுபடுத்தி எழுதலாம் என்று இன்றைக்கு ஒருசில பத்திரிகைகளில் வாடிக்கையாக இருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. சுதந்திரம் என்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வந்த ஒரு அறிஞர், எல்லோருக்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது; ஆனால் ஒருவருடைய சுதந்திரம் அடுத்த வருடைய சுதந்திரத்தைப் பாதிக்காதவரை சுதந்திரம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஆக சுதந்திரம் என்ற பெயராலே, நம்மையெல்லாம் இழிவுபடுத்துகின்ற அளவுக்கு, நம்முடைய சுதந்திரத்தையெல்லாம் கேவலப்படுத்துகின்ற அளவுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்பதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கு. தமிழரசன்]

[1987 ஏப்ரல் 4]

கேலிச் சித்திரங்கள் வரைவது, கேலிச் சித்திரங்கள் எழுதுவது என்பது உலகம் முழுவதும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. சர்ச்சிளி விருந்து மிகப் பெரிய தலைவர்களைப்பற்றியெல்லாம் கேலிச் சித்திரம் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று பேசினார்கள். பத்திரிகைகள் தனி மனிதர்களைப்பற்றி எழுதுவது என்பது வேறு விஷயம். இங்கே திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினரையோ அல்லது ஆளும் கட்சி உறுப்பினரையோ அல்லது அமைச்சரைப்பற்றியோ கேலிச் சித்திரம் வரையப்பட்டால், அவர்கள் வேண்டுமானால் மான நஷ்டஈடு வழக்குப் போட்டுக்கொள்ளலாம். ஒட்டுமொத்தமாக இந்த அவையில் இருக்கின்ற எல்லா அமைச்சர்களையும் இழிவுபடுத்துகின்ற வகையிலே, எந்தக் கட்சி என்ற பாரபட்சம் இல்லாமல் எல்லோரையுமே இழிவுபடுத்துகின்ற வகையில், எம்.எல்.ஏ.க்கள் ஜேப்படித் திருடர்கள், அமைச்சர்கள் முகமூடிக் கொள்ளைக்காரர்கள் என்று சொல்லுகின்ற வகையிலே ஒரு கேலிச் சித்திரம் வரைவதை நிச்சயமாகப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒட்டுமொத்தமாக அவையையே, அனைத்து உறுப்பினர்களையுமே எழுதியது ஆனந்த விகடனாகத்தான் இருக்கும். இது கண்டிக்கத்தக்கது.

இந்தப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஏதோ மக்களுக்காக, மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காக இப்படிப்பட்ட கேலிச் சித்திரங்களை வரைகின்றன என்று சொல்வதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பத்திரிகைகள் எல்லாம் வியாபார நோக்கத்திற்காக, அரசியலைப் பற்றியும், சினிமாவைப் பற்றியும் இன்றைக்கு எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றன. சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகள், அடித்தள மக்களின் பிரச்சினைகள், தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள், இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளை இந்தப் பத்திரிகைகள் எழுத முன்வருவதில்லை. எல்லா பத்திரிகைகளும், அரசியல், சினிமா, லாட்டரி, ராசி பலன், விளையாட்டு என்று கட்டுரைகளையும், செய்திகளையும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனவே தவிர இந்தியாவில் இருக்கின்ற எத்தனையோ ஒதுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின், தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைப்பற்றி எழுத முன்வருவதில்லை. வியாபாரத்திற்காக இவர்கள், யாரைப் பற்றியும் எது வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்பதை இந்த அவை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்பது என்னுடைய கருத்து. மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களும், அவை முன்னவர்

1987 ஏப்ரல் 4] [திரு. கு. தமிழரசன்]

அவர்களும், எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்களும் கூறியது போல நாம் இதை இப்படியே விட்டுவிடுவோமேயானால், இதை சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வோமேயானால், இதையே ஒரு அங்கீகாரமாகக் கொண்டு மேலும் தொடர்ந்து இழிவுபடுத்துவதையும் இன்னும் சில பத்திரிகைகள் இப்படிப்பட்ட இழிவுகளைத் தொடர்ந்து எழுதுவதையும் ஒரு வாடிக்கையாக்கிவிடும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் இந்த அவையின் முடிவுக்கு விட்டிருக்கிறார். அவை உரிமைக் குழுவிற்கு இந்தப் பிரச்சினையை அனுப்பி, மீண்டும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அந்த ஆசிரியருக்கு உருவாக்கித் தந்து, அவரை நேரடியாக அழைத்து, அவர் மன்னிப்பு கோராவிட்டால் தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு இந்த அவை தீர்மானம் போட வேண்டும் என்று என்னுடைய இயக்கத்தின் சார்பில் கூறி, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி அமர்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பேரவையையும், பேரவை உறுப்பினர்களையும் பாதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு மிக முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையைப் பற்றி கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் இங்கே அனைத்துக் கட்சிகளைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அது எப்படிப்பட்ட பிரச்சினை என்பதை அன்றே நாங்கள் எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். ஆக 29-3-1987 ஆம் தேதியிட்ட ஆனந்தவிகடன் ஒரு கேலிச் சித்திரம் வரைந்து இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்த கேலிச் சித்திரம் மாண்புமிகு சட்டமன்ற உறுப்பினர் பெருமக்களையும், அமைச்சர் பெருமக்களையும் கேலி செய்து, கிண்டல் செய்து, இழிவுபடுத்தி, அவர்களைத் தரக் குறைவாக மதிக்கின்ற அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, இந்த அவையை அவமதிக்கின்ற அளவுக்கும், உரிமையை மீறுகின்ற அளவுக்கும் அமைந்திருக்கிற காரணத்தினால், ஒரு வார கால அவகாசம் தந்து, அதற்குள்ளாக அந்த ஆனந்த விகடன் எட்டின் ஆசிரியர் அதற்கான விளக்கம் தந்து, அதற்கான வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கின்ற அளவுக்கும், மன்னிப்பு கோருகின்ற அளவுக்கும் ஒரு வார காலத்தில் எழுது

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1987 ஏப்ரல் 4]

வேண்டும். அப்படி எழுதாவிட்டால், அதற்குரிய தண்டனையை இந்த அவை வழங்க வேண்டி வரும் என்ற கருத்தைத் தாங்களும் அன்று தெரிவித்தீர்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல பேர்களும் எடுத்துத் தெரிவித்ததற்கிணங்க, நம்முடைய நாடு ஜனநாயக நாடு என்பதை அனைவரும் நன்கு உணர்வோம். மக்கள் தலைமை கொண்டு ஆளுகின்ற அத்தகைய ஆட்சி ஜனநாயக ஆட்சி என்பதையும் நாம் நன்றாக உணர்வோம். ஆகவே, ஜனநாயக ஆட்சியின் அடிப்படையிலே மக்கள் ஆட்சியை உருவாக்குகிறபோதே, பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, எடுத்துக் கூறுகின்ற உரிமை, வழிபடுகின்ற உரிமை, எண்ணத்தைக் கொள்கின்ற உரிமை ஆகிய அத்தனை உரிமைகளும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தினுடைய முன்னுரையாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் நன்றாக அறிவோம். "Liberty of thought, expression, belief, faith and worship" என்று அதில் தெளிவுபட எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் கூட, அதற்குப் பின்னால் வருகிற அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தினுடைய பல்வேறு பிரிவுகளில் அப்படிப்பட்ட உரிமைகள் வழங்கப்பட்டாலும்கூட, அதற்கு சில பல கட்டுப்பாடுகளும், வேறு பல முறைகளும், நெறிமுறைகளும், ஆங்காங்கு வகுக்கப்பட்டு, அந்த நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் சட்ட திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, அந்த வகைகளிலே பத்திரிகை சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கவும் இல்லை.

இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துத் தெரிவித்ததற்கிணங்க, கேலிச் சித்திரம் வரைவது என்பதும் உலகெங்கும் இருந்து வருகிற ஒரு முறைதான்; நீண்ட பெருங்காலமாக இருந்து வருகின்ற ஒரு முறைதான். அதுவே மேலை நாடுகளில் கையாளப்பட்டு வருகின்ற ஒரு முறை. அந்த முறையைக் கருத்து விளக்கத்திற்குப் பயன்படுத்துவார்கள். பொருள்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்குப் பயன்படுத்துவார்கள். விளங்காத கருத்தை மக்களுக்கு எளிதாக விளங்க வைப்பதற்கு, கேலிச் சித்திரங்கள் மூலமாக விளங்க வைக்கவும் பயன்படுத்துவார்கள். ஆகவே, குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டவும், கேலிச் சித்திரத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள். குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டவும் கேலிச் சித்திரத்தைப் பயன்படுத்து

1987 ஏப்ரல் 4] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

வார்கள். அந்த வகையிலே தொடர்பு இல்லாமல் பொழுது போக்கிற்காகவும் நகைச்சுவையாக கேலிச் சித்திரத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள். ஆனால் 'உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுள்ளல்' என்பது வள்ளுவருடைய வாக்கு. 'உவமை தானே உயர்ந்ததன் மேற்றே' என்பது தொல்காப்பியரின் வாக்கு.

உவமை சொல்வதாக இருந்தாலும், இலக்கணம் சொல்வதாக இருந்தாலும், உயர்ந்ததை வைத்துத்தான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமே தவிர, இழிவான தன்மையின் அடிப்படையில் அந்த உவமையும், அந்த உருவகமும் இருக்கக்கூடாது; இது இலக்கண மரபுக்கும், மனிதப் பண்பிற்கும், தன்மைக்கும் ஏற்றதல்ல என்பது நல்ல பத்திரிகையாசிரியர்களும், மற்றவர்களும் உணர்ந்த ஒன்று என்பதை இந்த அவையும் நன்கு உணரும். 'ஆனந்த விகடனைப்' பற்றி பலரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நீண்ட காலமாக நடந்துவருகிற பத்திரிகைதான். அதிலே மறுப்பு இல்லை. எல்லா மக்களும் விரும்பிப் படிக்கின்ற பத்திரிகைதான், அதிலேயும் மறுப்பு இல்லை. நீண்ட பெருங்காலமாக மக்கள் விரும்பிப் படிக்கின்ற ஒரு பத்திரிகையாக இருந்து வருகிறது, அதிலேயும் மறுப்பு இல்லை. அது துவளாமல், நெளியாமல், வளையாமல் இருந்து வருகின்ற ஒரு பத்திரிகைதான். அதிலேயும் மறுப்பு இல்லை. ஆனால், இடையிடையே தரக்குறைவான சில பல கார்ட்டுன்கள், மற்றவைகள் வந்து இருக்கின்றன என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அப்துல் சமத் அவர்கள் எடுத்துத் தெரிவித்ததற்கிணங்க இருந்தாலும், பெரும்பாலான அளவுக்கு வந்திருக்கிறது என்பதிலும் மறுப்பு இல்லை.

ஆனால், இவ்வளவு காலம் இருந்த ஆனந்த விகடனை, இந்த அவை இன்றுதான் கவனிக்கிறதே தவிர, இதுவரையில் ஆனந்த விகடன் மீது ஒரு காழ்ப்புணர்ச்சியிலோ அல்லது மாச்சரிய உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலோ இப்படி ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வரவேண்டிய ஒரு துர்ப்பாக்கியமான சூழ்நிலைக்கு இந்த அவை ஆளாக்கப்படவில்லை. ஆனந்தவிகடன் மீது ஒரு காழ்ப்புணர்ச்சியும் நமக்கு இல்லை. இன்றைக்கு ஏன் இந்த நிலை வந்தது என்றால், ஆனந்தவிகடன், தனிப்பட்டவர்களைத் தாக்குகிறபோது, தனிப்பட்ட கட்சியைத் தாக்குகிறபோது, தனிப்பட்ட அமைப்பையோ, தனிப்பட்ட முறைகளையோ தாக்குகிற போது—மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1987 ஏப்ரல் 4]

அம்மையார் எடுத்துத் தெரிவித்ததற்கிணங்க—அது அவர்கள் பாடு, சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க; நீதிமன்றத்திலே அவர்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல; அதற்குத் தீர்ப்பு வழங்க, வாங்கிக் கொள்ள, தண்டனை வாங்கித் தர; அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளிலே ஈடுபட அவர்களுக்கு எல்லாம் உரிமை உண்டு.

இந்தக் கார்ட்டினைப் பற்றி ஏன் இந்த அவை கவலைப்படுகிறது என்றால், இந்தக் கார்ட்டின் மூலம் இந்த அவையின் உரிமை பாதிக்கப்படுகிறது. இதற்கு முன்னால் எவ்வளவோ கேலிக் கார்ட்டின்கள் வந்திருக்கின்றன என்று சொன்னால், பொதுப்படையாக வந்திருக்கலாம்; டாக்டர்களைப் பொறுத்து வந்திருக்கலாம்; மற்றைய தொழில்களைப் பற்றி, அதில் இருக்கிறவர்களைப் பற்றி வந்திருக்கலாம்; தனிப்பட்டவர்கள் பற்றி வந்திருக்கலாம்; அரசியல் தலைவர்கள் பற்றி தனிப்பட்ட முறையிலே வந்து இருக்கலாம்; கட்சிகளைப் பற்றியெல்லாம் வந்திருக்கலாம். அது அவரவர்கள் பாடு; அதை அலட்சியமாக விடுவதும் அவரவர்கள் பாடு; நடவடிக்கைகள் எடுப்பதும் அவரவர்கள் பாடு; வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்வதும், வழக்கிலே வெற்றி பெறுவதும், வழக்கிலே தீர்ப்பு வாங்கித் தருவதும் அவரவர்கள் பாடு. ஆனால் 29—3—1987 ஆம் தேதியிட்ட ஆனந்த விகடனுடைய அட்டையிலே போட்டு இருக்கிற கார்ட்டினைப் பற்றி, ஆனந்த விகடன்மீது நாம் முதன் முதலாக இந்த அவையில் ஒரு உரிமைப் பிரச்சினையைக் கிளப்ப வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானதற்குக் காரணமே, மேடையில் இருக்கிற இரண்டு பேரிலே யார் எம்.எல்.ஏ.; யார் மந்திரி என்று ஒருவர் கேள்வி கேட்கிறாராம்; மற்றொருவர் அதற்கு, ஜேப்படித் திருடன் மாதிரி இருக்கிறவர் எம்.எல்.ஏ.; முகமூடிக் கொள்ளைக்காரன் மாதிரி இருக்கிறவர் மந்திரி என்று சொல்லுகிறபோது, எம்.எல்.ஏ.-வுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார், மந்திரிக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார் என்பதால்தான்.

கரடி எப்படி இருக்கும் என்று கேட்டால், கரடிக்கு என்று ஒரு இலக்கணம் சொல்லி, இப்படி இருக்கும் கரடி; நரி என்று சொன்னால், நரிக்கும் ஒரு இலக்கணம் சொல்லி இப்படி இருக்கும் நரி என்கிறோம். அதைக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, சிங்கம் என்றால் இப்படி இருக்கும்; புனை, அது புனை மாதிரி இருக்கும் என்கிறோம். புனி எப்படி இருக்கும் என்றால்,

1987 ஏப்ரல் 4] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பூனை மாதிரி கொஞ்சம் பெரிதாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிறோம். ஆக, மாதிரி என்று சொல்லுகிறபோது, அதற்கு ஒரு இலக்கணம் வகுக்கிறோம். இங்கே எடுத்துச் சொல்லியிருப்பது, நகைச்சுவை என்றோ அல்லது பொழுதுபோக்குக்காக என்றோ அல்லது கருத்து விளக்கத்துக்கென்றோ அல்லது நாட்டு மக்களைத் தெளிவுபடுத்த வைக்க என்றோ இல்லாமல், இழிவுபடுத்த—எம்.எல்.ஏ.-க்களை, அமைச்சர் பெருமக்களை இழிவுபடுத்த—வேண்டுமென்ற நோக்கத்தினுடைய அடிப்படையிலே ஜேப்படித் திருடன் மாதிரி இருக்கிறவர் எம்.எல்.ஏ.; எம்.எல்.ஏ.-வுக்கு அது ஒரு இலக்கணம்; முகமூடிக் கொள்ளைக்காரன் மாதிரி இருக்கிறவர்தான் மந்திரி என்று சொல்லுவது, மந்திரிக்கு இலக்கணம்.

நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; இதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; நான் ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை. நான் கேட்க வருவதையும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை; ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை, ஒரு மேடையிலே ஒரு வழக்கறிஞரும், ஒரு நீதிபதியும் இருக்கிறார்கள். இதிலே யார் நீதிபதி? யார் வழக்கறிஞர் என்று ஒருவர் கேட்கிறார்; அதற்கு, அங்கே திருடன் மாதிரி இருக்கிறவர் வழக்கறிஞர்; ஜேப்படிக்காரர் மாதிரி இருக்கிறவர் நீதிபதி என்றால் நாடு ஏற்றுக்கொள்ளுமா? நீதிபதிகள் ஒப்புக் கொள்வார்களா? இதை ஆனந்த விகடன் போட்டு நாடே ஒப்புக்கொள்ளத் தயாரா?

இப்போது சொல்லப் போவதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; கடுமையாகக் கண்டிக்கிறேன். மடாதிபதி ஒருவரும் சங்கராச்சாரியாரும் ஒரு கூட்டத்திலே கலந்து கொள்கிறார்கள்; அங்கு கேட்கிறார்கள், யார் சங்கராச்சாரியார், யார் மடாதிபதி என்று. அதற்கு ஒருவன் திருடன் மாதிரி இருக்கிறவர் மடாதிபதி; ஜேப்படிக் கொள்ளைக்காரன் மாதிரி இருப்பவர் சங்கராச்சாரியார் என்றால் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா?

ஒரு கூட்டம் நடைபெறுகிறது. அதிலே ஆசிரியரும், நிருபரும் கலந்து கொள்கிறார்கள். இதிலே யார் ஆசிரியர், யார் நிருபர் என்று கேட்கிறார். திருடன் மாதிரி இருக்கிறவன் நிருபர்; கொள்ளையடிக்கிறவன் மாதிரி இருப்பவன்தான் ஆசிரியர் (மேசையைத் கட்டும் ஒலி) என்று சொன்னால் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? எதற்குச் சொல்ல வருகிறேன் என்று கேட்டால் யார் குற்றவாளிகளோ அவர்களுக்குத்தான் குறுகுறுவென்று இருக்குமே தவிர குற்றவாளிகள் அல்லாதவர்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1987 ஏப்ரல் 4]

என்ஈ.நார். 6, 7 சங்கராச்சாரியார்கள் இருக்கிறார்கள். ஏன் சங்கராச்சாரியார் கோபப்பட வேண்டும்? 49 மடாதிபதிகள் இருக்கிறார்கள்; அதிலே பார்த்தவுடனே கொள்ளையடிக்கிறவன் மாதிரி இருப்பவன்தான் மடாதிபதி என்றால், மற்ற மடாதிபதிகள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. 19, 20 ஜட்ஜுகளில், கொள்ளையடிக்கிறவன் மாதிரி இருக்கிறவன்தான் ஜட்ஜ் என்றால் மற்ற ஜட்ஜ்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்றால் இது எப்படிப் பொருந்தும்? நான் எதற்குச் சொல்ல வருகிறேன் என்று கேட்டால், கேலிச் சித்திரங்கள் எவ்வளவோ வருகின்றன.

(பிற்பகல் 12:40)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சில் மனோகரன் அவர்கள் சொல்லியது மாதிரி, தனிப்பட்ட முறையில் எவ்வளவோ கேலிச் சித்திரங்கள் வருகின்றன. அரசியல் தலைவர்களைப்பற்றி, பெருந்தலைவர் காமராஜரைப்பற்றி, பேரறிஞர் அண்ணாவைப்பற்றி, அரசியல் கட்சித் தலைவர்களைப்பற்றியெல்லாம் கேலிச் சித்திரங்கள் எவ்வளவோ வருகின்றன. அதற்கு வேடிக்கையாகப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் போய் விடுகிறோம். அது வேறு. ஒரு நாட்டிலே இருக்கிற மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எம்.எல்.ஏ.வைப் பழித்து, இழித்துப் பேசியதற்குப் பிறகு யாரை மதிக்க; மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைச்சர்களை இழித்துப் பழித்துச் சொல்லியதற்குப் பிறகு யாரை இந்த நாடு மதிக்க; அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியதற்குப் பிறகு எங்கே போய் நிற்க; ஆக, இதற்கான ஒரு துணிச்சல் மற்றவர்களுக்கும் வந்தால்? சாதாரணமாக, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அப்துல் சமத் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இரண்டே வரியில் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம்; “நாங்கள் யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. ஒரு ஜோக் என்ற வகையில்தான் எடுத்துச் சொன்னோம்—இதற்காக வருந்துகிறோம். அது யாருடைய மனதையாவது புண்படுத்தியிருந்தால், அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்” என்று சொல்லியிருக்கலாமே? எத்தனையோ பெரிய பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்கவில்லையா? அண்ணல் காந்தியடிகள் அவர்களே I have committed a Himalayan blunder நான் இமயமலை அளவுக்குப் பெரிய குற்றத்தைச் செய்து விட்டேன் என்று சொல்லவில்லையா? எத்தனையோ முறை அவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்கவில்லையா? வீம்பில் நிற்கிற

1987 ஏப்ரல் 4] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அளவுக்கு “நான் மன்னிப்புக் கேட்க மாட்டேன்” என்று சொன்னால் என்கே போய் முடியும்? ஆகவேதான் இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய அவசியமே ஏற்பட்டது—இந்த நிலைமை வந்தது.

ஆனந்த விகடன் பெரிய பத்திரிகைதான், நான் மறுக்கவில்லை. சிறப்பான பத்திரிகைதான். அதற்காகத்தான் உரிமை வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவோ பத்திரிகையாளர்கள் இருக்கிறார்கள்—நூற்றுக்கணக்கான பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன—நூற்றுக்கணக்கான செய்தித்தாள்கள் இருக்கின்றன—நூற்றுக்கணக்கான வார இதழ்கள் இருக்கின்றன—ஆயிரக்கணக்கான திங்கள் இதழ்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றைப் பற்றியுமா நாம் குறை சொல்லுகிறோம்? எல்லாவற்றிலும் கேலிச் சித்திரங்கள் வருகின்றன. அவைபற்றியெல்லாமா எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? இந்த அவையைப் பொறுத்து வந்ததன் காரணமாகத்தான் இந்த நிலைமை. மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னபடி, ‘இன்ன எம்.எல்.ஏ., திருடன், இன்ன அமைச்சர் கொள்ளைக்காரன்’ என்று பெயரைப் போட்டுவிட்டால், பிறகு அவர்கள் பாடு, இவர்கள் பாடு. வழக்கு மன்றத்திலே சந்தித்துக்கொண்டு விடுவார்கள். ஆனால் பொதுப் படையாகச் சொல்லுகிறபோது அத்தனை பேரையும் சொல்லுகிற மாதிரி இருக்கிற காரணத்தினால்தான் இதில் நாம் அதிக அக்கறை செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

தண்டனை என்று கொடுப்பதற்குக் காரணமே அவர்கள் திருந்த வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமல்ல. மற்றவர்களும் அதை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ள வேண்டும், அதன் மூலம் திருந்த வேண்டும் என்பதுதானே? வழக்கு மன்றங்களிலும் சரி, இந்தியன் பீனல் கோடு மற்றும் கிரிமினல் புரொசீஜர் கோடு இவற்றின் அடிப்படையில் தண்டனை கொடுப்பதற்குக் காரணமே மற்றவர்கள் அந்தக் குற்றத்தைத் திரும்பச் செய்யக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். அதைச் செய்தவர்கள் மீண்டும் குற்றம் இழைக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் தண்டனை வழங்கப்படுகிறதே தவிர வேறு காரணம் அல்ல. எனவே கருணை காட்ட வேண்டிய தன்மையே இல்லை இதிலே.

ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை பல சமயங்களில் நன்றாக நடந்த பத்திரிகை என்பதை நான் மறுக்கவில்லை.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1987 ஏப்ரல் 4]

“குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர், குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின்”

மலையளவுக்கு உயர்ந்த மிகப் பெரியவர்கூட குன்றிப் போய் விடுவர், ஒரு குண்டுமணி அளவுக்குக்கூட சிறிய தவறு செய்தால்—குன்றுவ, குன்றி அனைய செயின்—அதாவது குண்டுமணி அளவுக்குச் சிறிய தவறு செய்தால்கூட. இதுநாள் வரை நன்றாக நடந்த ஆனந்த விகடன் ஒரு குண்டுமணி அளவுக்குச் செய்த தவறு இது என்று வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்—அப்படிச் செய்தால்கூட, குன்றம் அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிற ஆனந்த விகடன் கூட குன்றிப் போய்விட்டது. இதைக் கேலி பண்ணுவதில் என்ன நன்மை? குறிப்பிட்டுச் சொல்லட்டுமே? இன்ன அமைச்சர், இன்ன எம்.எல்.ஏ. என்று சொன்னால் அவர் பாடு, அவர்கள் பாடு, பதில் சொல்லுவார்கள் அல்லது வழக்கு மன்றம் செல்லுவார்கள். அல்லது சமாளிக்கிறார்கள், எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். “நான் யாரையும் குறிப்பிட வில்லை. பொதுவாக உலகம் முழுவதையும் சொன்னேன். குற்ற முள்ள நெஞ்சுதான் குறுகுறுக்கும். மற்றவர்கள் கவலைப்பட அவசியமில்லை” என்றால் பொதுமக்கள் கண்ணிலே எப்படிப் போய் படும்? ஆகவேதான் இதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டுமென்ற முனைப்போடு இருக்கிறோமே தவிர, இதில் என்ன எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியா?

நாட்டு மக்களிடத்தில் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லுகிற அளவுக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சில் மனோகரன் அவர்கள் கூட மிகத் தெளிவுபட எடுத்துச் சொன்னார்கள். மனோகரன் அவர்கள்கூட மிகத் தெளிவுபட எடுத்துச் சொன்னார். பேனா வலிமை மிக்கதுதான். நானும் பேனாவை ஏந்தியவன் தான். அவரும் பேனாவை ஏந்தியவர்தான். பல பேரும் ஏந்தியவர்கள்தான். பேனாவின் வலிமை எல்லோருக்கும் தெரியும். பேனாவின் வலிமை நின்று பலன் தருகிற ஒன்றுதான். பல பேரறிஞர்கள்—சாக்ரடீஸ் காலத்திலிருந்து இப்போது வரை பேனா வலி உள்ளதாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் அது தரம் தாழ்ந்து விடக்கூடாது. கீழ்நிலைக்குப் போய்விடக் கூடாது. மேலே உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு போக வேண்டும். இப்போது அப்படி இல்லாத காரணத்தால்தான் நாம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் வருகிறது. ஆகவேதான் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தாலொழிய எதிர்காலத்தில் நல்லதொரு நிலை

1987 ஏப்ரல் 4]

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஏற்படாது என்கிற காரணத்தால்தான் அதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிற காரணத்தால்தான் இங்கே ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அந்தத் தீர்மானத்தை அவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“ஆய்வுக்குப் பின், ஆனந்த விகடன் பத்திரிகை, கேலிச் சித்திரம் வெளியிட்டதன் மூலம் இப்பேரவையின் உரிமையை மீறியுள்ளதாக இப்பேரவை தீர்மானித்து, அந்த ஏட்டின் ஆசிரியர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களைக் கைது செய்து, சென்னை மத்திய சிறையில் மூன்று மாத காலம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும் என்று இப்பேரவை தீர்மானிக்கிறது”.

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பெற்று, நிறைவேற்றப் பெற்றது (குறுக்கீடு)

[திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர்கள், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் (மார்க்சிஸ்ட்) கட்சி உறுப்பினர்கள், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள், இந்திய யூனியன் முஸ்லீம் லீக் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஜனதா கட்சி உறுப்பினர்கள் பேரவையி் லிருந்து வெளியேறினர்].

4. கவன ஈர்ப்பு.

(அ) வடக்குத்திலுள்ள கெங்கப்பா காகித ஆலை மூடப்பட்டுள்ளது குறித்து.

திரு. ஏ. தங்கராசு: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, “வடக்குத்திலுள்ள கெங்கப்பா காகித மில் மூடிக் கிடப்பதால் பல தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது குறித்த” அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினை மாண்புமிகு உணவு அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ச இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவைமுன் கீழ்க்கண்ட அறிக்கை ஒன்றை வைக்கிறேன் :

அறிக்கை.

கெங்கப்பா பேப்பர் மில்ஸ் லிமிடெட், வடக்குத்து என்னும் நிறுவனம் 18-6-1986 முதல் கதவடைப்பில் இருந்து வருகிறது. இந் நிறுவனத்தில் சுமார் 400 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து வந்தனர்.